

**MILLWALL
SWEDEN**

- * **WISEY AVGÅR**
- * **MARMELAD & RIVALITET**
- * **ÅRETS SPELARE**
- * **BAKOM KULISSERNA**

Burnett är inte bitter

Ironiskt nog kommer två av Millwalls främsta försvarsspelare någonsin – Harry Cripps och Dennis Burnett – från våra rivaler i lila och blått på andra sidan floden.

Burnett skrev på för Millwall i augusti 1967 i en affär värd £15.000. Som ytterback, mittback och libero missade Burnett mellan 1967 och 1973 bara tre matcher – vilket är ett fantastiskt facit! När bästa kompisen Cripps blev skadad och missade säsongen 1971-72 fick han dessutom äran att bära lagkaptensbindeln. Det året gick Millwall miste om avancemang till den högsta divisionen på grund av färre gjorda mål än Birmingham. I den sista

Millwall i vitt säsongen 1971-72

omgången vann Millwall med 2-0 mot Preston NE, vilket innebar att Birmingham tre dagar senare var tvungna att vinna borta mot Leyton Orient.

Burnett tror att det var mer än två poäng som stod på spel den kvällen på Brisbane Road:

”Ryktet gick att en rik Millwall-supporter hade erbjudit Leyton en rejäl summa pengar ifall dom vann. Men innan matchen pratade jag med en av deras spelare som sa att dom hade blivit erbjudna mycket mer för att inte göra sitt bästa”, har Burnett sagt i en intervju med South London Press.

”Men det ska sägas att Birmingham spelade brilliant den kvällen. Jag tror att dom var inne i en svit på 21 matcher utan förlust.”

Nästa säsong, i slutet av oktober 1973, såldes Burnett till Hull City för £70.000 efter att ha kommit i onåd med managern Benny Fenton.

”Jag var missnöjd – det kändes som Millwall stod still,

man sålde sina bästa spelare och vi andra fick knappt betalt. Antar väl att jag tyckte gräset var grönare på den andra sidan”, erkände Burnett senare.

I mars 1975 hämtade Millwall hem försvararen igen, den här gången på lån, för att med hans hjälp försöka undvika nedflyttning. Men Millwalls kraftansamling misslyckades och efter bara sex matcher på The Den fortsatte Burnetts karriär istället i Brighton, och senare Ilford innan han som så många andra på den tiden flyttade till USA för att tjäna några sista dollar som fotbollsproffs (St. Louis Stars) innan han la skorna på hyllan.

Efter äventyret på andra sidan Atlanten ville Burnett återvända till Millwall, nu färdigutbildad FA-tränare, för att hjälpa till som coach – men den dåvarande managern Gordon Jago hade stängt dörren.

Burnett växte upp i Bermondsey och sparkade som liten knatte boll runt om Alscot Road med sina kusiner John och Alan Dennis, som sedan skulle komma att bli proffs i Arsenal respektive Tottenham. Anmäld av sin far åkte Burnett för att provspela med West Ham, och det gick rätt hyfsat för honom och inom ett par veckor erbjöds han, Rodney Marsh och Harry Redknapp kontrakt på Boleyn Ground värt £12 i veckan.

Under sina totalt 48 matcher för West Ham gjorde han inte så mycket väsen av sig. Mest uppmärksamhet fick Burnett nog när han gjorde mål mot Oldham med en renslagen 10 meter utanför eget straffområde och som studsade på den isiga planen förbi målvakten.

West Hams manager Ron Greenwood försökte sedan byta honom mot Charltons Billy Bonds och blev rasande när Burnett sa nej.

Det var då Millwall höll sig framme.

Istället för i Millwall hittade Burnetts agent ett tränarjobb – i Norge!

”Jag var först lite tveksam, jag menar är det inte alltid mörkt där? Men jag träffade Hauger’s ordförande i London och allt löste sig fint.”

Första träningen skedde på en delvis snötäckt grusplan i fyra minusgrader och fick senare avbrytas när en av spelarnas hästar tog sig in på planen. Men det skulle komma att gå bra för Burnett. Laget blev uppflyttade två gånger

Millwall Hall of Fame

Genom åren har en rejäl dos legender burit den oftast blåa Millwall-tröjan. I den här serien har vi tidigare presenterat legender så som Harry Cripps, Teddy Sheringham och Alex Rae. Har du missat dem rekommenderar vi ett besök i supporterklubbens arkiv på hemsidan!

på tre år, fick spela i den högsta divisionen och tog sig till final i norska cupen, vilken man tack vare ett självmål och en straff förlorade mot Viking, som också vann norska ligan. I Cupvinnarcupen besegrade man bland annat schweiziska Sion.

Burnett trodde att detta skulle kunna ge honom ett managerjobb i England och flyttade hem.

”Men det gick inte. Man tycks få mer beröm som ungdomstränare i division fyra än för att ha nått framgång utomlands. Det känns om man måste känna rätt människor eller kunna rabbla namnen på alla spelare i serie-systemet för att erbjudas ett jobb i England – och det kan du lära sig genom att titta på Sky Sports! Varje gång jag sökte ett jobb så dom alltid att Norge var ett Musse Pigg-land. Det var som att säga du har lärt dig att simma i havet men du kan inte simma i en pool.”

Idag är Burnett manager för Saltdean FC. Jobbet som manager för Millwall har han sökt flera gånger, senast var 1997, men alltid har han fått ’nej tack’. Ändå säger han sig inte vara bitter på Millwall.

”Näe, möjligtvis skulle jag inte ha flyttat till USA. Om jag istället hade stannat i Millwall hade jag nog naturligt kommit att fortsätta i någon form av tränarroll. Men det är alldeles för länge sedan nu.”

Den Premier League-aktuelle mittfältaren Paul Ifill spelade två testmatcher för West Ham innan han tillslut hamnade i Millwall.

”I den första matchen gjorde han två mål och spelade fram till 3-0”, säger den idag 60 år gamla Burnett.

”Men efter matchen pratade alla istället bara om en viss Joe Cole. I den andra matchen gjorde han ett till fantastiskt mål, spelade fram till ett till, men fortfarande ingen reaktion från West Ham. Då plockade jag fram telefonen och ringde för Pauls räkning till Jeff Burnige i Millwall. Han och Bob Pearson kom och tittade på honom och skrev sedan kontrakt med honom på en gång.”

På så sätt fick Burnett göra lite nytta för Millwall.

Dennis Burnett spelade totalt 293 matcher och gjorde åtta mål för Millwall. Han var kanske aldrig en stjärnspelare, inte den som gjorde det där extra – men historien har visat att det i Millwall istället är de hårda grovjobbarna med omutlig inställning som går hem hos fansen, i den kategorin hör Burnett definitivt hemma.

Han är dessutom en av de få Millwall-spelare som har representerat det engelska landslaget medan han fortfarande spelade i den blåa tröjan.

Dennis Burnett

Nygren vann Millwalltipset!

Det blev oerhört dramatiskt när en vinnare av Millwalltipset säsongen 2004/05 skulle utses. Efter säsongens sista match kunde endast en segrare urskiljas med hjälp av utslagsfråga. Andreas Nygren heter supporterklubbens bästa tippare och han belönas med en matchtröja som kommer med posten! Tröstpris, i form av en gratis öl vid tillfälle, går till Per Berndtsson och signaturen ”Mendez”!

Till sist vill jag rikta ett stort tack till Goran och Per som tagit sig tid att administrera Millwalltipset.

Sluttabell:

1. Andreas Nygren	29p
1. Per Berndtsson	29p
1. ”Mendez”	29p
4. Mats Berner	28p
5. Magnus Borgen	27p
5. Johan Söderlund	27p
7. Kent Klang	26p *
8. Thomas Örnstad	25p
9. Sebastian Jiteg	22p
10. Johan Sjöholm	21p
10. Ulric B	21p
10. Fredrik Hildingsson	21p *
13. Niklas Laaksonen	20p *
13. Andreas Widell	20p
13. Rickard Dahlberg	20p
16. Goran Dragojevic	19p
16. Patrik Raune	19p *
18. Roger Svensson	18p *
19. Mattias Stjernefeldt	17p *
20. David Bergqvist	16p
20. Martin Bestdahl	16p *
20. Alexander Kuprijanko	16p
20. Lars Sundblad	16p *
24. Thomas Andersson	14p *
24. Benny Allthin	14p *
24. David Bergelin	14p
27. Henrik Lundgren	13p *
28. Patrik Holm	12p *
29. Thomas Sjöholm	11p *
30. Patrik ”Pinnen” Bergström	10p *
31. Harri Kekäläinen	7p *
31. Bertil Johansson	7p *

* = ej deltagit hela säsongen

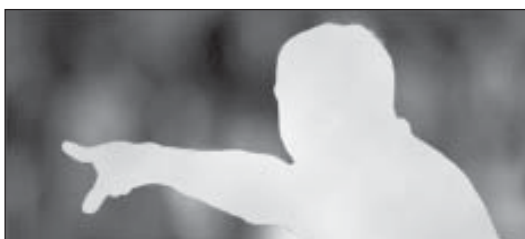
Sumpan City, tisdagen 17 maj

Ibland blir inte saker och ting som man tänkt sig.

Fråga Dennis Wise.

I den här texten tänkte jag skriva några rader om idoler, lite om varför vilket av alla Joe Strummers texthäften är bättre än någon guidebok till England och faktiskt tipsa om whiskey. Men som sagt – ibland blir inte saker och ting som man tänkt sig.

När Wise efter säsongens sista match offentliggjorde att han säger upp sig som manager för Millwall kom det väl egentligen inte som någon större överraskning. Enda sedan det stod klart att Jeff Burnige tar över ordförandeposten i klubben har de båda varit på kollisionskurs med varandra. Och stundtals har det varit kraftiga kollisioner. Båda två är mäktiga med sina egna anhängarskaror. Burnige representerar det "gamla" Millwall där det med små medel och öga för talanger handlar om att få ut så mycket det går med liten portmonnä. Wise å andra sidan står för det "nya" framgångsrika Millwall där märkesvaran kommer före Konsums blåvita alternativ. Vilken väg som är det rätta att gå vet jag inte. Däremot är jag glad att det blev en separation så att åtminstone den enes vilja kan ske istället för ett mellanalternativ där folk lägger energi på att motarbeta varandra, istället för det elementära – Millwalls bästa.

Vem tror du blir ny manager?

Nu när alla beslut är tagna kan man bara hoppas att vi supportrar kan sluta leden bakom Burnige och laget. Under Theo Paphitis och Wise tid i klubben nådde Millwall framgångar vi kanske aldrig kommer att få uppleva igen. Men nu är det hög tid att gå vidare.

Spekulationerna om vem som blir ny manager för Millwall är i full gång och kanske har ett namn redan presenterats när du läser dessa rader. Om så är fallet är jag övertygad om att följande beskrivning passar på honom; han är en "up and coming manager", har lyckats i en liten klubb i division två eller tre, har arbetat med förhållandevis små ekonomiska medel, bygger kring de unga spelarna, och framförallt, kan kliva över lik för att nå framgång. Bland de namn som nämnt finns Phil Parkinson (Colchester), Gary Johnson (Yeovil Town), Steve Tilson (Southend United), Steve Gritt (Charlton), Martin Allen (Brentford) och Stephen Constantine (Indiens landslag) och i stort tycker jag att alla passar ganska bra på beskrivningen.

Säsongens medlemsresa (0-0 mot QPR) bjöd kanske inte riktigt på samma målorgie och kokande stämning som föregående år, men trots det tror jag att vi alla arton svenskar hade en förbannat rolig resa ändå!

Muscat skulle bara veta hur många foton som togs av hans glänsande och dubbförsedda skor under vår stadium tour... På matchdagen var det ett rejält slitet gäng som träffades på puben mitt emot New Cross Gate Station, vilket inte var så förvånande med tanke på föregående natts alkoholintag!

Snart kommer spelschemat och då börjar planeringen inför nästa säsongens medlemsresa.

Eftersom fanzinet var så gott som färdigt när Wise bestämde sig för att kasta in handduken finns det delar av innehållet som kan kännas inaktuellt och malplacerat. Jag ber er ha översikt med detta.

Detta är det femte numret av "Millwall Enough Said" och jag hoppas att du tycker om det. Om det blir fler nummer hänger på dig. Jag har sagt det förr; att driva supporterklubb med hemsida och fanzine ska inte vara ett enmansjobb.

Fast ibland blir inte saker och ting som man tänkt sig.

Jag vet.

El Lunka

Smickrande siffror för en gångs skull

I början av året släppte det engelska inrikesdepartementet statistik över fotbollsrelaterade gripanden och avstängningar för säsongen 2003-04. Och siffrorna visar att för första gången på fyra år minskade antalet arresteringar i samband med fotbollsmatcher.

Totalt gjordes 3,982 gripanden vilket är 10% färre än föregående säsong – trots landets högsta publiksnitt på 34 år – och sett till den totala åskådarmassan ger det en arresteringsprocent på 0,01. Hela 70% av alla Championship-matcher genomfördes med en eller färre arresteringar. Sett till alla divisioner gjorde polisen i snitt 1,62 arresteringar per match och 25% av matcherna spelades utan polisbevakning inne på arenan. Och trots Fotbolls-EM i Portugal minskade också antalet gripna engelsmän i samband med landslagets matcher. Antalet gripna gick ned från 261 från föregående säsong till 70 under perioden.

Antalet från arenorna bannlysta supportrar ökade dock lavinartat och mellan augusti 2003 och oktober 2004 förkunnades totalt 1,263 avstängningar. Av dessa var drygt 100-talet resultatet av underrättelseoperationer från polisens särskilda fotbollsenhet. Statistiken visar att Millwall inför den här säsongen hade totalt 89 avstängda supportrar, vilket endast var mindre än Cardiff City (160), Stoke City (126) och Portsmouth (97).

För Millwall som arbetat hårt för att motverka våld och rasism var siffrorna bortsett från det smickrande läsnings. Totalt arresterade polisen under säsongen endast 59 Millwall-supportrar – varav tre femtedelar av dessa greps på bortaplan – vilket var mindre än 18 andra ligaklubbar, och kan jämföras med exempelvis Man Utd (170), Portsmouth (168), West Ham (164), Sunderland (125), Leeds Utd (122) och Cardiff City (118).

De arresterade Millwall-supportrarna hade gjort sig skyldiga till följande: våldsbrott (5), störande av ordningen (13), inkastande av föremål (1), rasistiska utfall (2), beträdelse av fotbollsplanen (4), alkoholrelaterade överträdelse (32) och vapeninnehav (2).

Sammanfattningsvis kan man konstatera att sett till dokumentet finns de mest rasistiska supportrarna i Sunderland, Liverpool och Leeds, och för andra året i rad hade Man Utd mest arresteringar av alla för alkoholbrott och var också klubben med flest arresteringar med anledning av olaglig biljettförsäljning. Endast tre klubbar i ligasystemet klarade säsongen 2003-04 utan en enda arrestering; Brighton, Macclesfield Town och Rushden & Diamonds.

Tyvärr har den pågående säsongen redan sett flera allvarliga incidenter och mycket talar för att utvecklingen går åt fel håll. I samband med det ena av de stökiga sydkustderbyna mellan Southampton och Portsmouth arresterades exempelvis en 14-årig flicka för våldsamt upplopp efter att ha filmats när hon kastade sten mot polisen.

Tim Cahill prisad

Tim Cahill, den före detta Millwall-mittfältaren som sköt klubben till vår första FA-cupfinal någonsin, utsågs nyligen till Oceania Player of the Year 2004. 25-åringen, som i somras köptes för reapriset £1,5 miljoner av Everton ("inte för under £4 miljoner" lovade Paphitis...), kammade hem titeln före Middlesbroughs målvakt Mark Schwarzer och Parmas Marco Bresciano. Cahill har under säsongen gjort stor succé i Premier League och är en av de bidragande orsakerna till Evertons fin-fina placering i Premier League. Cahill har av Everton-fansen utsetts till klubbens bästa spelare 2004/05.

**MILLWALL
SWEDEN**

ADRESS

Millwall Sweden c/o Lundgren,
Trädgårdsg. 28, 17238 Sundbyberg

INTERNET

[www.svenskafans.com/
england/millwall](http://www.svenskafans.com/england/millwall)
millwall@bredband.net

POSTGIRO

102 85 11-2 (glöm ej att ange namn,
adress och email)

STYRELSE

ordförande: Henrik Lundgren
vice ordförande: Henrik Lundgren
kassör: Henrik Lundgren
sekreterare: Henrik Lundgren
suppleant: Henrik Lundgren

MILLWALL ENOUGH SAID

Supporterklubbens medlems-
tidning Millwall Enough Said kommer
ut med 2-3 nummer per säsong.
Åsikterna i denna publikation
är nödvändigtvis inte de samma som
hos Millwall FC.

REDAKTIONEN

Har i detta nr bestått av Henrik
Lundgren och... eh, ja det var visst
inte så många fler!

”Vi har spelat ett högt spel”

Med fyra omgångar kvar av säsongen skickade Millwall ut förnyelseblanketter till klubbens alla årskortsinnehavare. Med följde även ett brev från klubbens nya ordförande Jeff Burnige där han skrev om klubbens framtida strategi och för första gången gav tydliga signaler om att förväntningar är att vänta till sommaren.

”Den här säsongen har vi precis missat att nå fram till vårt mål, men nästa säsong ambition kommer att vara den samma, nämligen att se Millwall i Premier League. Under de fyra senaste säsongerna har vi etablerat oss som en klubb vilken förväntas utmana om uppflyttning, och jag ser ingen anledning till varför vi inte skulle göra det-samma nu igen.

Strategin för hur vi lever upp till den ambitionen kommer att återvända till vår traditionella, där vi förväntar oss att klubbens bästa unga spelare kommer att spela en betydande roll. Vi har spelat ett högt spel den här säsongen när det kommer till spelarlöner, och det har inte varit alldeles lyckat. Millwalls två senaste uppflyttningar – 1988 och 2001 – svarade unga lag med spelare som vi i princip odlat fram själva för. Vi måste återvända till det som vi är bäst på, och som vi vet har varit för oss lyckosamt.

Som säsongskortsinnehavare är ni blodådern i den här klubben, och jag är fast besluten att ta tillvara på ert stöd. Jag är övertygad att ju fler av er desto större är Millwalls chanser till framgång.”

Hayles tycker till

Tre Millwall-spelare har egna hemsidor på sportnätverket icons.com. Men medan Peter Sweeney och Danny Dichio är politiskt korrekta, på gränsen till tråkiga, bjuder anfallaren Barry Hayles friskt på kommentarer om sina medspelare:

- Det spelar ingen roll hur snabbt han byter om, han är garanterat sist ut ur omklädningsrummet ändå. Han kan bara inte sluta titta sig själv i spegeln, säger Hayles exempelvis om försvararen Darren Ward.

Vidare hoppas ”Bazza” att Matty Lawrence hör dåligt då det skulle kunna vara den enda ursäkten för att lyssna på så usel musik, han berättar att Danny Dichio alltid blir utsedd till den sämsta spelaren i 5-a-side-matcherna, att Andy Marshall har en fetisch för fula skor och att unga försvararen Mark Phillips kallas för ”Sick Man” eftersom medspelarna allt som oftast ligger däckade efter träningarna - nedtacklade av sin lagkamrat...

Prisras för Chadwick

Den unga anfallaren Nick Chadwick gjorde tre mål på 15 matcher när han var utlånad från Everton till The Den förra säsongen. När Millwall visade intresse för 21-åringen för-

kunnade Liverpool-klubben att prisrapporten var £750,000 för anfallaren - vilket Millwall givetvis förkastade.

I slutet av januari, när Chadwick bara fått göra ett tre minuter långt inlägg i Premier League, kom Championship-nykomlingen Plymouth Argyle med en förfrågan till Everton och nu sex månader senare var prisrapporten helt plötsligt bara på en tredjedel av den summa som Millwall erbjöds. Hmm... förbannade scousers!

Are you having a laugh, mate?

Under de gångna sju åren har den nu avgående ordföranden Theo Paphitis till och från anklagats för att leda klubben som en diktator – detta trots de framgångar Millwall har skördat på planen under denna period – men redaktionen för ’Millwall Enough Said’ tycker inte att grekcypristen riktigt når upp till den statusen. Se här!

När Mr Niyazov blev president för Turkmenistan ansåg han inte att den titeln var tung nog så han skrev till kung, härskare, inrikesminister, utrikesminister och överbefälhavare i författningen. Därefter kände han att namnet Mr Niyazov inte var tillräckligt bra. Efter att länge letat bland coola namn beslöt han sig tillslut för att döpa sig till Turkmenbasi som betyder ”alla turkmeners fader”. Innan dess hade han förstas utropat sig till landets ledare på livstid.

Missnöjd med både koranen och bibeln bestämde sig Turkmenbasi för att helt enkelt skriva en egen bok som idag är religion och läromedel i skolorna. Han har även döpt om veckodagar och månader till saker han tycker om. Exempelvis fick måndagar heta som honom själv, en annan som hans mamma och den tredje som hans bok.

Diktatorn har placerat ut högtalare i städerna för att folk under vissa tider på dygnet skall kunna höra hans röst. Många av de statyer, föreställande honom själv, på torgen roterar dessutom en smula varje timma för att han ska vända sig lika mycket till alla invånare. När det är val röstar 99% på honom.

En gång ville Turkmenbasi försäkra sig om att befolkningen verkligen älskade honom så han satte på sig lösskäg och gav sig iväg i sin Mercedes, han kör alltid själv, tillsammans med sina livvakter för att fråga folket på gatan om de var nöjda med sin ledare.

Alla uppges ha svarat ja.

Nyligen beordrade Turkmenbasi en hejdundrande fest som varade i flera dagar med nyinstiftade nationella helgdagar, fyrverkerier och grillade lamm på torgen. Anledningen? Alla turkmeners fader hade genomfört en lyckad ögonoperation. Klart det ska firas!

Theo, med all respekt måste vi faktiskt konstatera att någon diktator eller tyrann var du aldrig.

Snett upp, sen ner som en pannkaka

Upp till bevis!

”...och de som blev kvar, sittandes i hörnet i omklädningsrummet, ja dom känner sig nog rätt små när de i media tvingas läsa att de inte är tillräckligt bra och att managern vill låna in nya spelare.”

Problemet med en spelande manager är alltid det samma i alla fotbollsklubbar världen över. Oavsett vilken entusiasm, ambition och framåtanda man har så kan man bara ta laget så långt det är möjligt med de begränsade kunskaper och erfarenheter som manager man faktiskt besitter. Inget konstigt med det. Och i ärlighetens namn är det inom yrkeslivet inte många som bli ombedda att ta över som ansvarig chef bara för att man är bra på att städa eller är snabb att montera på det rullande bandet, eller hur? I en klubb som Manchester United är det liksom lättare att komma undan med det då man har en hel drös med tränare och assistenter till sin hjälp. Men i en klubb som Fisher Athletic där man är både manager, materialare och lagets stora stjärna funkar det inte riktigt. Jag antar

att Millwall hamnar någonstans mittemellan. Om Arsenal lägger en miljon pund på ett dåligt nyförvärv gör det inte så mycket. I Millwall däremot har du inte råd att betala hundra tusen för en spelare som inte levererar.

Nu ska jag snabbt erkänna att jag var en av dem som förespråkade Wise som spelande manager när Mark McGhee fick ta bakdörren ut från The Den. Wise var helt rätt för Millwall just då, han hade spelarna bakom sig och motiverade dem till stordåd vilket förra säsongens FA-cupfinal väl bevisar. Men nu frågar jag mig om inte verkligheten trots allt har kommit ifatt oss?

Du kan se följande rader som en rättegång: På de anklagades bänk sitter Wise, undertecknad agerar åklagare, rollen som försvarare har vi gett till anfallaren Dannu Dichio - och sedan är det upp till dig att bestämma!

Millwall har alltid, och kommer alltid att (åtminstone till någon rysk miljardär kliver in) vara tvungna att lita på de egenproducerade spelarna. En klubb i Millwalls storlek och med de publiksiffrorna vi har kan inte köpa dyrt, betala Premier League-löner för att sedan sälja billigt och hålla tummarna för att det löser sig. Men precis som Billy Bonds gjorde under de mörka åren i mitten av 90-talet har Wise tillåtit att hämta in gamla Premier League-kompisar för att hjälpa honom. Det funkade inte då, och det funkar inte nu är nog de flesta överens om.

När Wise erkände att han tror gamla Premier League-spelare utan matchtempo är en bättre lösning än unga hungriga talanger från de lägre divisionerna då sköt han sig själv i foten. Jämför själv; vad har Wigan och Ipswich som inte Wolverhampton och West Ham har? Precis...

Och när det gäller taktik så har managern en nästan utomjordisk tilltro till sina spelare. Eller vad är förklaringen till att han envisas med att använda spelare på helt fel positioner? De flesta av Millwalls spelare är av god Division 1-standard, men det är orättvist mot dem att förvänta sig att dom ska klara av att spela på alla möjliga och omöjliga positioner med nya system varje vecka. Det kanske fungerar för Ferguson och Mourinho, men inte i Millwall – våra spelare är helt enkelt inte tillräckligt bra.

Säsongen 2004-05 måste gå till historien då Millwall försökte slå rekord i att låna ut unga spelare till diverse klubbar i de lägre divisionerna. Jag har för länge sedan tappat räkningen när det gäller vilka spelare som lånats ut var – trots att vi med mycket skador och avstängningar stundtals har haft svårt att få ihop en 16-mannatrupp! Genom att skicka spelarna till höger och vänster på lån har han underminerat deras utveckling, och de som blev kvar sittandes i hörnet i omklädningsrummet, ja dom känner sig nog rätt små när de i media tvingas läsa att de inte är tillräckligt bra och managern vill låna in nya spelare. Extra hånfullt måste det ha känts i bortamatchen mot Gillingham då managern själv, namngiven som avbytare, inte ens brydde sig om att värma upp.

Tummen upp, eller?

analys

Wise är känd som en publikfriare och har alltid varit populär bland supportrarna i alla lag han representerat. Men när man får reda på att en av hans första åtgärder som ansvarig manager var att porta Millwall-fanzinet TLR, samt lokaltidningen Southwark News, från träningsanläggningen samt att förbjuda dessa två att kontakta spelarna annat än i samband med presskonferenser känns det som ett rent hyckleri! I en klubb som Millwall, där fansen alltid varit en viktig del, är det att skjuta sig själv i foten att bryta kontakten med supportrarnas inarbetade kommunikationsvägar. Och de många märkliga uttalandena av Millwalls spelare i riksmidia bevisar tydligt att spelarna idag har minimal förståelse för oss supportrar - vi som betalar deras löner - och det skyller jag i viss mån på Wise.

Paphitis kan inte lastas för värvningen av Wise som spelare, än mindre för att han utsåg honom som manager, och du behöver inte gå längre tillbaka än några månader i tiden då de flesta av fansen faktiskt förtfarande sjöng hans sång för att inse det. Däremot kan och ska Paphitis klandras för beslutet att förlänga Wise och Wilkins kontrakt med ytterligare en säsong efter denna. Beslutet om duons framtid skulle ha tagits av hans efterträdare Jeff Burnige och ingen annan.

Medan allt fler supportrar, och åtminstone delar av klubbledningen, börjat få nog och Wise själv säkerligen sneglat mot exit-skylden både en och ett par gånger fick managern plötsligt stöd i media. Anfallarna Danny Dichio och Barry Hayles – två av Millwalls mest välbetalda spelare, och båda värvade av Wisey – uttalade sig i lokaltidningen South London Press:

”Jag vet flera spelare som kommer att vilja lämna klubben ifall Dennis och Ray försvinner. Vi är besvikna över den kritik dom tvingas ta emot. Spelartruppen tycker att det är på tiden att tala om hur viktigt det är att klubben behåller dem båda”, sa Dichio.

”Båda har representerat sitt land, Ray har spelat för AC Milan, Chelsea, Manchester United och Rangers, Dennis är Chelseas mest framgångsrika kapten någonsin. För de unga grabbarna är det ett privilegium att få arbeta med dem. Ray är den bästa coach jag har arbetat med. Om dom försvann skulle det vara ett stort kliv tillbaka för den här klubben. Flera av de äldre spelarna skulle överväga att flytta om det hände.”

”Han pratar klarspråk, vilket är en managers viktigaste egenskap. Han berömmar de som gör bra ifrån sig och han förklarar varför du blivit petad om det inträffar. Att förlora honom vore tragiskt eftersom vi känner att vi är på väg åt rätt håll. Vi trodde alla att vi skulle få in nya spelare på lån i början av året men det blev aldrig av. Vi tror alla att Dennis har rätt, hade vi fått in de spelare vi var på jakt efter hade vi utan att tveka varit på kvalplats just nu, eller ännu bättre, för divisionen håller ingen bra klass den här säsongen.”

”Det spelar ingen roll hur bra juniorerna är, du måste ha erfarenhet i laget i den här divisionen. Med bara juniorer i laget skulle det bli väldigt, väldigt svårt att hålla sig kvar. Vi vet att deras entusiasm lyser igen men erfarenhet är obetalbart.”

Efter 1-1-matchen borta mot rivalerna West Ham räckte Wise oväntat ut en hand till Burnige:

”Jag måste prata med ordföranden nu i slutet av säsongen för att höra vilken väg han vill gå. Jag vill stanna i Millwall. Jag har njutit av min tid här, jag är ambitiös och jag vill försöka få Millwall ur den här divisionen. Men jag behöver hjälp för att klara det, och om jag inte får det då blir det svårt.

Sista ordet är knappast sagt i den här såpan.

Fotnot: Wise avgick efter säsongens sista match.

Alan Thorne är död

Den 15 mars begravdes den före detta Millwall-ordföranden Alan Thorne.

Affärsmannen Thorne, som var i byggnadsbranschen, tog över Millwall 1983 när klubben stod med ena benet i dåvarande Division 4 och en av hans första åtgärder var att anställa George Graham som manager. Den dåvarande ungdomstränaren i QPR var ett helt oprövat kort men kom att bli en av klubbens främsta managers någonsin. Under de kommande åren vann Millwall både nyinstitfate Football League Trophy, gick upp till Division 2, värvade några av de absolut bästa spelarna som burit den blåa tröjan – så som Teddy Sheringham, Les Briley och Steve Lovell – och fick publiken att börja återvända till The Den.

Men tyvärr blev 100-årsfirandet säsongen 1985/86

inte som man hoppats på. Laget gick trögt i ligan, vann inte på bortaplan förrän i mars månad och blev tillslutna, och även om det gick bättre i FA-cupen slutade det med katastrof när Millwall-fans i direktsändning stormade in på planen och slogs med poliser på Kenilworth Road i Luton. Detta blev droppen för Thorne som under sommaren sålde sin andel i klubben till Brian Mitchell, Reg Burr och den nyutträdde ordföranden Jeff Burnige. Ungefär samtidigt lämnade också Graham klubben för att prova lyckan i Arsenal.

Knappt två år senare gick Millwall för första gången upp i den högsta divisionen.

Thorne tog under några år över Slough Town innan han flyttade till Spanien. Dålig hälsa tvingade dock honom att flytta hem igen.

Vilka i frid Alan.

Darren Ward bäst - igen

”Jag känner mig uppriktigt sagt hedrad, den är jättefin, jag är jätteglad...”

I samband med hemmamatchen mot QPR tog Darren Ward emot priset som 'Millwall Sweden Player of the Year 2004' av representanter från supporterklubben. En rörd mittback mottog priset, i form av en karikatyr föreställande honom själv (vänster), med till synes stor glädje.

Under en kort pratstund med ”the Beckham of Peckham” tackade han för stödet, pratade om besvikelsen över den mållösa matchen, som 18 svenskar fanns på plats för att se, och sa att laget ska greja en play-off plats.

Den 191 cm långa försvararen tillade också att om han fick bestämma åker grabbarna på träningsläger till Sverige i sommar, och mumlade något knappt hörbart om blonda tjejer...

Nomineringen löd:

”During the year of 2004 the mistakes of defender Darren Ward can be counted on one hand. Since joining the club from Watford he has become a solid giant in the defence and has an extremely high consistency level, although he has been sharing centre back duties with many different players during the year. Ward plays the ‘beautiful game’ and things never seem to be too big a problem for the defender.

Our belief is Darren Ward will be a key player the day Millwall finally are promoted to the top flight in English football.”

För andra säsongen i rad vann utsågs Darren Ward även till 'Millwall Player of the Season' – framröstad av klubbens medlemmar. Försvararen som haft ännu en stabil säsong bakom sig fick totalt 28% av de drygt 2,000 rösterna. Lagets skyttekung Barry Hayles kom på andra plats i omröstningen, med endast fem röster tillgodo mot Matthew Lawrence, och fjärde och femte plats vanns av David Livermore och Marvin Elliott.

...men lämnar Millwall?

Knappt hann domaren blåsa av säsongens sista match – 0-0 hemma mot Burnley – förrän ”silly season” kom igång. I ett andetag hade Millwall förlorat ordförande, manager och lagkapten vilket knappast lindrade övriga spekulationer.

Darren Ward, som visserligen tycktes väldigt emotionell när han tackade publiken efter den sista matchen, placerades i såväl Norwich som Stoke i flera av landets största tidningar. Britannia Stadium tycktes vara en populär adress i maj för även vår offensiva mittfältare Paul Ifill ryktades, för vilken gång i ordningen vet jag inte, även han vara klar för The Potters. Drygt £750,000 skulle vi visst få... U21-landslagsmannen Peter Sweeney nästa skulle hem till Skottland och förväntades skriva på för Celtic (eller var det Rangers?) så fort läkarundersökningen var avklarad. Ja, så lät det för en vecka sedan. Roligaste ryktet var nog det som menade att australiensiska ligaklubben Perth Glory skulle köpa anfallaren Danny Dichio av oss.

Så när man har sållat bort alla halvsanningar och lögner kvarstår följande:

- Dennis Wise och hans högra hand Ray Wilkins har kastat in handduken
- Målvakten Graham Stack återvänder till Arsenal efter att ha spelat totalt 30 matcher för Millwall
- Lagkapten Kevin Muscat återvänder hem till Australien på free-transfer
- Länen Charlie Hearn (Northampton Town), Joe Dolan (Brighton), John Sutton (Dundee) och Joe Healy (Crawley Town) återvänder tillbaka till Millwall

Allt annat är... ja ”silly season” helt enkelt!

Spelet bakom kulisserna

”Jag tvivlar på att det finns någon styrelsemedlem i en engelsk fotbollsklubb

Efter jul offentliggjorde Millwall att Jeff Burnige tar över som ordförande när Theo Paphitis till sommaren lämnar sitt uppdrag efter sju år.

Jeff, 57 år gammal, har suttit med i Millwalls styrelse sedan mitten av 80-talet då han tillsammans med Brian Mitchell och Reg Burr köpte den nu avlidne Alan Thomes andel i klubben. Fastighetsmannen Jeff har Millwall i blodet sedan barnsben. Hans farfar arbetade i hamndockorna och hans far Herbert Burnige föddes i Bermondsey och har även suttit i styrelsen för klubben. Jeff har genom åren sett Millwall vinna uppflyttning till den högsta divisionen, han har sett nya The Den byggas, han har varit med ner i Division 2, upplevt konkurshotet, sett Theo vända klubben och varit med hela vägen, via Wembley, till förra säsongens FA-cupfinal på Millennium Stadium och UEFA-cupspel.

Burnige - en folkets man

De som önskat att få in en Millwall-supporter i styrelsen har nu här sin man (även om han faktiskt suttit i klubbens styrelse i snart 20 års tid...) Och åtskilliga är dem som vittnar om Jeffs engagemang och kärlek till klubben och han har gjort sig känd för att alltid ta sig tid att lyssna på fansen.

Paul Casella som är redaktör för supportermagasinet The Lion Roars, sammanfattar det kanske allra bäst: ”Jag tvivlar på att det finns någon styrelsemedlem i en engelsk fotbollsklubb som kan förnamnet på så många supportrar som Jeff Burnige.”

Jeff har också förkunnat att han vill satsa på ungdoms-akademien vilken insatta personer beskriver som han skötebarn, dessutom är han förespråkade för det gamla klubbmärket, som alltid sitter på hans kavajslag, och detta har förstås inte minskat hans popularitet.

Men även om Millwall-supportrarna var nöjda med utnämningen så fanns det två som inte var det – Dennis Wise och Reg Burr – vilket Jeff omedelbart fick uppleva när han direkt kastades in i hetluften.

När managern under januari månads så kallade transferfönster ville plocka in förstärkningar till laget för att öka lagets chanser till uppflyttning sa styrelsen genom nyutnämnde Jeff nej, varpå ett stundtals rejält smutsigt ordkrig tog vid från Wise. Knappast blev managern mindre arg när styrelsen sedan bestämde sig för att, enligt Wise, sälja anfallaren Scott Dobie bakom ryggen på honom. Styrel-

sen motiverade försäljningen med att man gjorde det för att få loss pengar så att Wise skulle kunna plocka in spelare på lån, men managern ville inte lyssna på det örat.

”Jag tycker att hur vissa saker har utvecklats efter den nya ordföranden tillträdde är beklagligt. Jag är av den bestämda åsikten att om han hade gett mig chansen för nio omgångar sedan skulle vi ha haft ytterligare sex sju poäng nu. Men klubben valde att ändra sin strategi vid värsta tänkbara tidpunkt om du frågar mig och det är upprörande”, sa Wise efter matchen mot Plymouth Argyle, och det är bara ett exempel på flera bitska utspel under vårsäsongen.

Nu ska man komma ihåg att officiellt tar Jeff över ordförandeklubbarna först till sommaren men en del, inte minst dessa uttalanden, tyder på att Theo i praktiken redan lämnade klubben i februari även om grekcyprioten själv hävdar motsatsen.

Den enda person som inledningsvis valde gå ut och officiellt försvara Jeff mot Wise's uttalanden var Bob Asprey, talesman för Lions Trust, är en sammanslutning av aktieägare vilka tillsammans utger den fjärde största ägarandelen i Millwall.

I Southwark News sa han: ”Med tanke på att Burnige inte tillträder förrän till sommaren förstår jag inte varför Wise väljer att kritisera honom. Wise har haft en hel del pengar att spendera, och trots FA-cupfinalen, är det tveksamt om dagens lag verkligen är starkare än förra säsongens? Som supporter stödjer jag Burnige fullt ut. Då den sittande styrelsen misslyckades med att hitta någon som ville investera pengar var han det klart bästa alternativet. Dessutom är han en del av Millwallfamiljen och förstår klubben.”

Paphitis sågad av Burr

Anledningen till att den gamla styrelseräven och tidigare ordföranden Reg Burr började muttra berodde egentligen inte på Jeff – utan Theo Paphitis.

I supportermagasinet The Lion Roars sågade Burr inte bara Theo, utan också lagets manager, vid fotknölnarna och sa att han beklagade utnämningen av Jeff för att han utan lika mycket pengar att tillgå som sin företrädare är dödsdömd på förhand. Noga poängterade han att han inte hade något emot Jeff som ordförande, tvärtom hyllade han honom, men sa att klubben idag är i en sämre finansiell si-

Mr Jeff Burnige

på The Den

som kan förnamnet på så många supportrar som Jeff Burnige.”

tuation än för sju år sedan och att han helt enkelt är rädd att Jeff inte har kapital nog att vända på skutan.

”Jag vill helt enkelt få Theo att skämmas så att han känner sig tvungen till att ställa saker och ting till rätta. Vad jag vill se är att Theo lämnar över ett Millwall utan skulder till Jeff. För att göra det måste han skjuta till ungefär £2 miljoner”, förklarade Burr sitt utspel som bland annat ska ha renderat i att han portats från The Dens direktörs-lounge av Theo.

Ett uttalande som, om det stämmer, mycket väl motiverar varför Jeff inte ville ge Wise mer pengar att köpa gamla Premier League-kompisar för.

Burr avslöjade också att han och tre andra direktörer redan hade betalat av klubbens skulder, och sett till att det fanns £3 miljoner på banken, när Theo blev ordförande 1997 och tog över klubben från konkursförvaltningen. Theo har ofta utmålats sig själv som mannen som räddade Millwall på ruinens brant men ska man tro Burr så är det alltså inte helt sant.

Rejält röda siffror

Någonstans i den cirkusen redovisade Millwall också rejält röda siffror – trots ökat publiksnitt och försäljningen av Tim Cahill till Everton – för det första halvåret efter FA-cupfinalen. Bara under de sista 12 månaderna hade Millwall betalat ut £8 miljoner – över 110 miljoner kronor – i spelarlöner. En inte särskilt kvalificerad gissning är att inte många av dessa pund gått till de få spelare som till skillnad från Wise nyförvärv faktiskt imponerat under säsongen; så som unga Marvin Elliott, Curtis Weston, Alan Dunne och Paul Robinson.

Först på Skärtorsdagen, i slutet av mars månad, tog ordförande Theo Paphitis bladet från munnen och gick ut med ett pressmeddelande där man annat kunde läsa följande:

”Med anledning av diskussioner runt min position i klubben så vill jag förtydliga att jag förblir jag ordförande för Millwall till efter den sista tävlingsmatchen för säsongen. Därefter tar Jeff Burnige över. Jeff har varit, och kommer fortsätta vara, involverad i de områden som berör klubben från nästa säsong.”

”För det andra, med anledning av Dennis Wise position i klubben, tror han fortfarande att han kan leda Millwall till play-off och vi kommer att stödja honom fullt ut.”

”Min förhoppning är att detta ska ta död på alla spekulationer och att alla i Millwall nu kan lägga all kraft på att avsluta den här säsongen på bästa möjliga sätt.”

Ett i realiteten ganska intetsägande uttalande där han

ger sitt fulla stöd till Burnige, vilket han är tvungen till, men också sätter press på Wise.

När dessa rader skrivs känns framtiden oerhört oviss. Klubben står i ett vägskäl och jag är övertygad om att Jeff inser att han snarast möjligt måste ta flera avgörande beslut. Jag har exempelvis svårt att se hur manager Wise kan vara kvar, och de flesta av oss ser nog också att flera av de högvärlade ”föredettingarna” packar väskan samtidigt, och att klubben intensifierar arbetet med den genom åren så framgångsrika ungdomsakademin. Millwall har drövis med talanger i sina led som med rätt stöd kan bli precis lika framgångsrika som Lucas Neill, Steven Reid och Tim Cahill en gång var – spelare som var frontfigurer i de Millwall-lag som vann Division 2, kvalade om en plats i Premier League och tog sig till FA-cupfinal. Jeff Burnige vet att ungdomarna är Millwalls framtid.

Paphitis framtida roll

Man ska komma ihåg att Paphitis fortfarande är den som äger den överlägset största andelen i klubben (privat och genom de bolag han äger), detta trots rykten om att han letar efter kapitalstarka köpare, och han sitter kvar i styrelsen som ”non-executive” direktör. Vad det egentligen innebär är osäkert men enligt en ekonomisk insatt vän bör titeln betyda något i stil att man är stöd till executive director och ska finnas till hands för att objektivt ge råd. I mitt tänk kan detta vara till en fördel då Paphitis till skillnad från Burnige har pengar, dessutom är han idag ett välkänt namn i England och faktiskt har en hel del erfarenhet när det gäller att driva företag. Å andra sidan kan han använda sin post och ägarandel för att utöva påtryckningar vilket inte känns helt bra. Men förhoppningsvis är Burnige stark nog att i ett tidigt skede klargöra rollerna inom Millwall, dock utan att skapa en spricka dem emellan, för att jag tror att fram till att en annan kapitalstark investerare kliver fram behöver vi Paphitis.

Klart sedan tidigare är att Ken Chapman, Reg Burr och Peter Mead lämnar sina uppdrag i klubben och kvar tycks alltså Ken Brown, David Sullivan och Theo Paphitis bli. Av de tre kvarvarande är Ken Browns post starkt ifrågasatt av supportrarna. Bland annat hotade styrelsen för Millwalls supporterklubb att avgå i protest mot denna mans lögn och falskspel, dock lyckades Burnige att rädda situationen genom att utse sig själv som kontaktperson i dessa frågor från nästa säsong. Rykten säger att Brown inte heller är någon av Burniges idoler så eventuellt blir denne mans ansvarsuppgifter starkt begränsade framöver.

Säsongens...

...mest bortglömda spelare:

Lovande anfallaren John Sutton, yngre bror till Celtic-stjärnan Chris, skickades på lån till Dundee där 21-åringen gjorde åtta mål på 20 starter. Bl a sänkte han rivalerna United i en het tv-match.

...gammal är äldst:

Fakta: Paul Ince (38), Teddy Sheringham (39), Paul Furlong (37) och delvis vår egen Dennis Wise (39) var alla med sin rutin och sitt kunnande de kanske bästa spelarna i sina respektive klubbtag. Utan Furlong hade QPR varit ett bottenlag och utan Sheringham hade knappast West Ham nått play-off.

...enkelkruss:

Wolves. Ärligt talat; 21 oavgjorda matcher, 15 av dessa efter att Glenn Hoddle tillträdde som manager i december, och totalt två 5-matcherssviter med oavgjort!

...tråkigaste lag:

Det är inte dåligt att hålla nollan i 20 av 46 ligamatcher, men om man väger in att Stoke City bara gjort 0,77 mål per match (ett mer än tabelljumbon Rotherham...) inser man att publiken på Britannia Stadium fått gäspa sig igenom säsongen. Att Stoke vann båda matcherna mot Millwall med 1-0 behöver jag väl knappast tillägga?

...målkåtaste:

I anfallarna Nathan Ellington (24 mål) och Jason Roberts (20) har du förklaringen till Wigans avancemang till Premier League. Ingen annan klubb kunde ställa upp med två lika målfarliga anfallare.

...minst saknade:

Gillingham. 2-1-segern i oktober var historisk, innan dess hade vi

spelat 10 raka matcher utan seger mot campingentusiasterna.

...stolpe ut:

Inte mindre än 24 gånger, i mer än varannan match alltså, träffade spelarna i Derby County stolpen eller ribban.

...svenska spelare:

Är du seriös? Andreas Johansson (Wigan) och Jocke Björklund (Wolves) fick för det mesta se matcherna från läktarplats, och målvakten Rami Shaaban (Brighton)

framstod i ett dåligt lag som rena sället. Faktum är att svenska spelare har svårt för det fysiska, tempofyllda och stundtals aggressiva spelet i "ettan". Ska bli intressant att se hur det går för svensklagerna Southampton och Naaarwich nästa säsong...

...bättre sent än aldrig:

Crewe slog Coventry City i sista omgången, lagets första trepoängare sedan nyårsdagen, vilket innebar att man räddade sig kvar i divisionen på fler gjorda mål än Gillingham!

...ineffektivaste:

Anfallaren Mark McCammon fick totalt åtta matcher innan hans förtroende var förbrukat och han skickades till Brighton. På dessa åtta matcher avfyrade han sex ynka skott mot mål - varav fem gick utanför.

...bortförklaringar:

Millwalls assisterande manager Ray Wilkins hade alltid förklaringen. Var det inte domaren, otur, väder eller vind så var det tillfälligheter som gjorde att Millwall inte vann. Aldrig, då menar jag

aldrig, berodde en poängförlust på att det andra laget var bättre, dålig inställning från Millwall-spelarna eller att managerduon helt enkelt valde att byta ut alla egna spelare som vågade sig över till offensiv planhalva. Märkligt...

...sämsta affär:

Theo Paphitis lovade att inte sälja Tim Cahill för mindre än £4 miljoner - men svek fansen och sålde honom sedan i desperation för mindre än £1,5 miljoner till Everton där mittfältaren gjort succé den här säsongen. Tack Theo.

...varför är man inte förvånad?

Först anordnar man en omröstning där fansen får chansen att bestämma ifall Millwall ska gå tillbaka till det gamla klubbmärket.

När fansen sedan så bestämt, då ingnorerar styrelsen resultatet med motiveringen att för få röstade. Tack Theo.

...stoltaste:

När The Times rankade de 50 värsta tacklingarna de någonsin sett på en fotbollsplan återfanns vår stolta lagkapten Kevin "Muzzy" Muscat på inte mindre än tre placeringar. Stort.

...tystaste:

Hallå Chelsea - ni förfogar ungefär över världens bästa spelare, leker hem ligan och spelar i Champions League! Varför är det så tyst på The Bridge?!

...mest förväntningsfulla:

Alan Dunne, Curtis Weston, Mark Phillips, Marvin Elliott, Peter Sweeney, Paul Robinson, Barry Cogan, Mark Quigley... alla har under något tillfälle fått smaka på hetluften. Nu har Millwalls nya ordförande deklarerat att dessa är framtiden och att det är runt dessa som "nya Millwall" ska byggas.

Ny tröjsponsor

Preston NE och Leeds Utd tycks vara de enda klubbar som inför den gångna säsongen noterade att The Football League numera med vissa restriktioner tillåter två sponsorlogotyper per tröja – en fram och en bak.

I början av maj, en dryg vecka efter att Millwall tillkännagav att vitvarukedjan BEKO förlängt sitt kontrakt som huvudsponsor till att omfatta även säsongen 2005/06, lanserade man också klubbens första ryggsponsor någonsin. Det Gatwick-baserade fraktföretaget DAS Air Cargo's logga kommer att pryda baksidan av Millwalls matchställ under den kommande säsongen. I ett pressmeddelande sa en representant för företaget att man är mycket nöjda med avtalets utformning, särskilt med tanke på att man har många klienter i sydöstra London.

Millwall till Australien

Klubben har bekräftat att man fått ett erbjudande om att spela minst tre matcher i städerna Perth, Melbourne och Sydney under juli månad. Den australiensiska tidningen The West skriver att det företag som sköter ärendet kontaktat flera Hyundai League A-klubbar med erbjudandet att spela mot FA-cupfinalisterna Millwall - men att hittills är endast en match mot Perth Glory bekräftad.

Millwall var på ett bejublat lägger i Australien sommaren 1989 och följdes då på plats av flera hundra fans, varav en stor del emigrerade engelsmän. Sedan dess har London-klubben som bekant haft flera framgångsrika australiensiska spelare i Lucas Neill, Tim Cahill och säsongens lagkapten Kevin Muscat.

Värt att nämna är att Middlesbrough enligt The West skulle ha rest till Australien i sommar på läger men att ingen klubb ville ställa upp efter att Riverside-klubben krävt att få alla utgifter betalda liksom ytterligare 250,000 australiensiska pund per match. I svenska kronor betyder det 1,35 miljoner för att ställa upp på 2x45 minuters fotboll i solen...

Obekräftade rykten säger att Millwall även har matcher mot Irans landslag, Basingstoke Town, Leyton Orient och Southend Utd inplanerade – dock på brittisk mark.

Historiska färger

När Arsenal efter sommaren inleder sin sista säsong på Highbury gör man det med samma färg (vinrött) på tröjorna som man hade 1913 då man lämnade Woolwich Arsenal och flyttade norr om Themsen.

Lite grävande i historieböckerna visar att det idag endast är Fulham som spelar i exakt samma färger nu som då – runt 1910 – även om grannklubben och nykorade ligamästarna Chelseas matchställ var snarlikt med undantaget svarta strumpor. Sanningen är att väldigt få lag i London på den tiden spelade i dagens klubb färger. Mill-

wall till exempel, som ungefär samtidigt lämnade Isle of Dogs och flyttade till New Cross, spelade då mestadels i rödvit- eller svartvit-randigt, West Ham var helblåa och istället var det Crystal Palace som på den tiden spelade i de avskryvda färgerna ”claret and blue”. QPR hade redan då de karaktäristiska ränderna på tröjan – fast i grönvitt! Premier Leagues stora gigant Manchester Utd, åtminstone sett till att serien bildades först för knappt 15 år sedan, hade på 1910-talet inte ens börjat använda rött utan alternerade mellan svart, vitt, grönt och gult vilket kanske är förklaringen till att dom brukar lansera en tre fyra nya bortaställ per säsong!?

”Sads” fortsätter att hoppas

Millwalls före detta anfallare Richard Sadlier, som med anledning av en efterhången höftskada tvingades lägga skorna på hyllan i början av 2004, väntar fortfarande på sin utlovade ’testimonial game’.

Den då endast 23 år gamla irländaren han bara med att spela 103 matcher och göra 34 mål för Millwall innan karriären fick ett abrupt slut. Vi supportrar minns en löp-starkt yngling från ungdomsakademin med omutlig inställning som tycktes kunna gå hur långt som helst. Klubbens dåvarande manager Mark McGhee menade att Sadlier var den mest talangfulle spelare han någonsin haft tillfälle att arbeta med.

Säsongen 2001/02 kom att bli hans främsta. Som nykomlingar i dåvarande Division 1 fick den relativt oprövade anfallaren chansen i startelvan som ersättare för den cancersjuka skyttekungen Neil Harris – och snacka om att han tog den! Totalt 17 mål gjorde den alltid lika ödmjuka publikfavoriten ”Sads”, först vid sidan om Steve Claridge och på slutet den inlånade Dion Dublin, och belönades med spel i det irländska landslaget.

Som sig bör lovade Millwall att Sadlier skulle belönas med en hyllningsmatch för att trygga hans ekonomiska framtid. Irländaren, som har arbetat deltid inom klubben efter att han invalidförklarades av försäkringsbolaget, har nu bestämt sig för att flytta hem till Dublin, men alltså utan att ha fått sin efterlängta match. Anställda av Millwall, liksom Sadlier själv, har arbetat febrilt för att bjuda in en storklubb till The Den utan att lyckas. Det har ryktats om det irländska landslaget liksom Blackburn Rovers men inget av dem har infriats. Och det irländska fotbollförbundet har dessutom en regel som säger att man måste ha representerat sitt land i minst 50 matcher för att få en testimonial arrangerad.

I en intervju i South London Press säger Sadlier själv:

”Mitt problem är att jag var Millwall troget hela tiden. Jag har inga andra vänner eller känner några andra managers som jag kan fråga. Det är tråkigt för jag skulle verkligen vilja få en chans att säga farväl en sista gång till Millwall-fansen.”

Vad var det som gick fel, Jody?

När Jody Morris och hans vän Manchester United-stjärnan Rio Ferdinand härom veckan var inblandade i ett handgemäng med en paparazzifotograf utanför en bar i exklusiva Hampstead rådde det aldrig någon tvekan om vem som var de nyhetstörstande hyenornas primära mål. Men det fanns en tid när det var Morris, då ung Chelsea-talung, som var i medias blickfång och då var det kompisen John Terry som var den bortglömde vapenbrodern.

”Han var en rätt hård nöt att knäcka – även om han var liten till storleken kunde han se efter sig själv”

Morris har haft en godkänd säsong bakom sig i Millwall, även om det på The Den alltid finns och kommer att finnas högljudda supportrar som kräver än mer av spelare med Morris bakgrund. Han har gjort vad som kan förväntas av en fullgod division ett-spelare – men inte mer.

Under den gångna säsongen måste det ha funnits stunder när han funderat på varför hans och den då lågmälda kompisen John Terrys karriärer tagit så olika vägar. Varför är det inte jag som spelar semifinal i Champions League? Varför är det inte mitt namn som nämns i diskussionerna kring landslagskaptenrollen? Hur kunde allt bli så fel?

Jättetalang

Sanningen är att Morris redan varit kapten för England – om än U17-landslaget. Experterna var eniga om att mittfältaren, som är född och uppväxt på Fulham Road några insparkar från Stamford Bridge, skulle bli en stor stjärna. Knappt två månader efter sin 17-årsdag debuterade Morris i Chelseas A-lag, då

Jody Morris, f d talangfull U21-landslagsman

under Glenn Hoddles ledning, i en match mot Middlesbrough. Sedan rullade det på med intervjuer, FA-cupfinal, stjärnglans och spel i Champions League innan bubblan tillslut sprack.

En som borde veta vad som gick fel och kan förklara varför Terry lyckades och inte Morris är Graham Rix som var huvudtränare i Chelsea under holländaren Ruud Gullit. Rix, som i skrivande stund är arbetslös efter att ha lämnat managerjobbet i Oxford United, var även den ungdomstränare som upptäckte duon för Chelseas räkning.

”När man studerade de båda som ungdomsspelare rådde det ingen tvekan om att Jody var den som såg ut att ha potentialen att utvecklas till någonting riktigt stort”, säger Rix till tidningen The Daily Telegraph. ”Han var oerhört talangfull.

Bra spelförståelse, kraftfull och fin teknik. Han var en hård nöt att knäcka – även om han var liten till storleken kunde han se efter sig själv.”

”Vid 13 års ålder var Terry en knubbig mittfältare. Han var inte vidare atletisk, men varje gång bollen kom till honom visste han exakt vad han skulle göra med den. Det var därför vi valde att plocka upp honom också.”

Tuff konkurrens

”Efter en rivstart på karriären fick Jody svårt att ta en ordinarie plats på Chelseas mittfält. Jag tror att detta ledde till att han blev frustrerad. Men titta vilka spelare han konkurrerade med – Gullit, Di Matteo, Deschamps, Poyet och Wise – så förstår man. Och längden skulle alltid komma att vara ett problem för Jody. Se dig omkring idag – innermittfältare som Vieira och Gerrard är alla stora grabbar.”

”Sen hade han inte riktigt den där farten i steget. Tillräckligt snabb för att hinna slå passningen, ja, men inte tillräckligt snabb för att kunna springa ifrån någon. Ta Zola till exempel, han var också liten men fruktansvärt snabb och stora axlar för att vara en så liten herre.”

Men trots det så var det händelserna utanför planen som skulle visa sig vara Jody Morris största handikapp i karriären.

Han dömdes till 150 timmars samhällstjänst 1999 efter

intervju med barrie stradling

notiser från se16

I kostym på väg till rätten

att ha attackerat en person utanför ett supermarket, han var en av flera berusade Chelsea-spelare som hånade amerikanska medborgare på Heathrow dagen efter 11 september och han och Terry var inblandade i ett slagsmål med en dörrvakt i Knightsbridge.

Vid det laget hade tidningarna fler bilder på Morris i kostym på väg ut från en rättsal än iklädd Chelseas blåa matchtröja.

Till skillnad från sina vänner så tycktes Morris inte lära sig av sina misstag. Efter flytten till Leeds 2003 stod han på nytt i strålkastarluset i helt fel sammanhang, anklagad för våldtäkt och misshandel i två separata fall som båda senare lades ned i brist på bevis.

”Incidenten på Heathrow kunde ha kostat även Lampard och Terry dyrt, men dom lyckades vända det till något positivt. Det kräver en hel del mental styrka att kunna säga ’nej, jag gör inte det, jag har match på lördag och jag måste tänka på karriären’. Jag och en hjälptränare slet nästan håret av oss för att varna spelarna för alla faror utanför planen, men man kan helt enkelt inte vakta dem 24 timmar om dygnet.”

I slutet av april var det dags igen. Enligt tidningen Evening Standard gjorde en fotograf polisanmälan gällande misshandel samt stöld av en kamera efter ett bråk utanför en bar i Hampstead. Fotografen pekade ut en grupp på fyra män där förutom Jody Morris också Manchester Uniteds stjärna Rio Ferdinand ingick. En representant för Scotland Yard sa i ett uttalande till tidningen att ingen ännu var misstänkt för brott men att flera personer, däribland två fotbollsspelare, skulle kallas till förhör.

”Jag är god vän med Jody, vi pratar fortfarande och han ska gifta sig i sommar vilket är stort för honom. Men han utsätts för oerhört mycket press som han måste lära sig hantera. Jag tror han är den förste att erkänna att han gjort en del misstag.”

”Häromdagen såg jag ett Champions League-sammandrag mellan AC Milan och Chelsea från 1999, och Jody kom in som avbytare för Dan Petrescu. Det var stort. En kille uppväxt lite längre ner på samma gata kommer in och spelar för sin moderklubb i en Champions League-match på San Siro. Ärligt talat, det är inte många som kan säga att dom gjort det.”

Klubb	Period	Match	Mål
Millwall	2004-	35	5
Rotherham United	2004-04	9	1
Leeds United	2003-04	11	0
Chelsea	1995-03	82	5

Muscat lämnar Millwall

Efter sammanlagt elva säsonger i Storbritannien flyttar Millwalls lagkapten Kevin Muscat hem till Australien. Muscat återvänder till sin gamla klubb Melbourne Victory som storsatsar inför nystartade australiensiska ligan Hyundai League A.

”Muzzy” inledde sin brittiska karriär hos lokal-konkurrenterna Crystal Palace, innan han flyttade vidare till först Wolves och sedan skotska giganterna Glasgow Rangers. Sommaren 2003 flyttade han till södra London på free-transfer. Totalt har Muscat spelat 62 matcher i den blåa tröjan, liksom 47 landskamper för sitt hemland.

”Det har inte varit ett lätt beslut att ta med tanke på att jag har haft det så bra i Millwall. Men jag till slut insett att det här är ett perfekt tillfälle att återvända till Australien, och vara med i den nya ligan, men också att tillslut föra hem min familj efter många år utomlands.”

”Jag skulle vilja tacka alla inom Millwall för den här tiden, och förstås fansen som har gjort det här till en minnesvärd tid i min karriär. Jag kommer alltid att hålla uppsikt efter resultaten och jag önskar alla det bästa inför framtiden.”

32-åringen missade Millwalls historiska FA-cupfinal förra året efter att skadad ha burits ut på bår i semifinalen mot Sunderland där han fullt sparkades sönder av en viss Jason McAteer. Ett ödets ironi menade dock somliga eftersom Muscat genom åren gjort sig känd för att dela ut mer stryk än han tar emot. När en tidning rankade de 50 värsta tacklingarna på en fotbollsplan återfanns Muscat på inte mindre än tre platser. I Millwall blev det sammanlagt tre röda kort och 15 varningar på två säsonger.

Free Willy!

Millwalls före detta reservmålvakt Willy Gueret greps av polisen i Bury efter att ha firat att sin nya klubb Swansea vunnit uppflyttning till League One.

Det var efter 1-0-segern på Gigg Lane som Swansea-spelarna, tillsammans med de ditresta fansen, firade tredjeplatsen i ligan. Gueret ska enligt rapporterna ha stått på ett räcke intill direktörsloangerna och jublat med fansen, och vägrade hörsamma polisens uppmaningar att kliva ned. Polisen som ansåg att målvakten motarbetade dem i deras försök att rensa planen på supportrar valde då att gripa honom. Föga förvånande ledde detta till att de dittills glada fansen istället vände sig mot polisen och med våld försökte frita sin matchhjälte. Efter ett par timmar i arresten kunde spelarbussen hämta upp Gueret som då dessutom fått en bot av lagens långa arm för vad om på svenska blir ”ohör-samhet mot tjänsteman”.

Under åren i Millwall (2000-04) kallades Willy för världens bästa reservmålvakt. På 16 matcher för Millwall höll fransmannen nollan inte mindre än 12 gånger!

Marmelad och rivalitet

► **THE GEORGE**
Puben som var Millwalls första kansli

Matcherna mellan Millwall och West Ham är utan tvekan ett av Englands hetaste derbyn. Men geografiskt sett har båda klubbarna närmare rivaler, de fåtal matcher mellan dom är lättträknade, och inte heller är det någon religion inblandad så som uppe i Glasgow. Nej, den ökända rivaliteten mellan Millwall och West Ham bottnar i något helt annat.

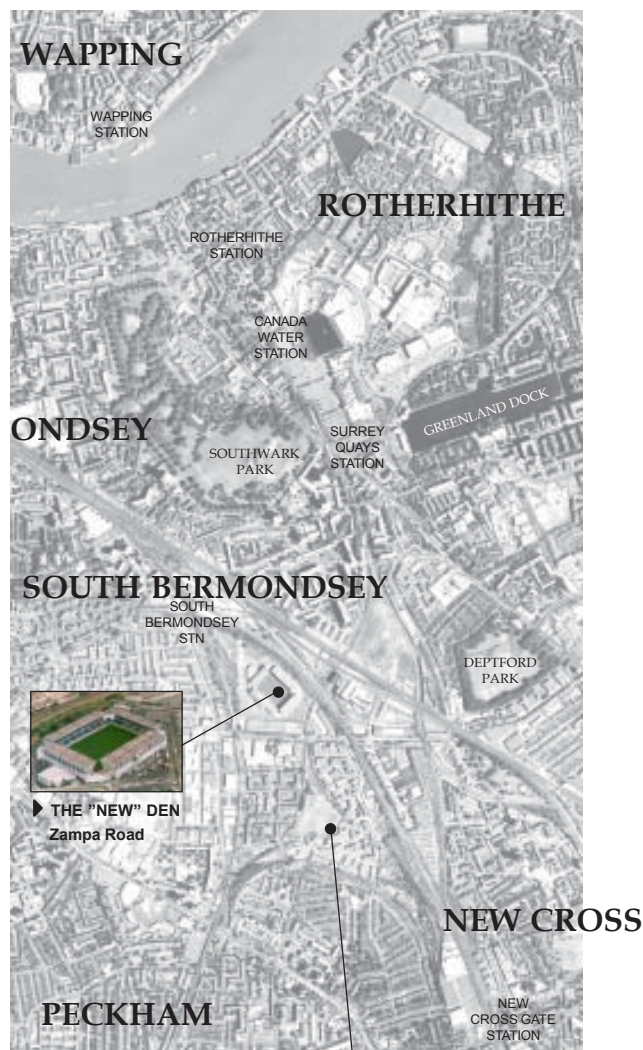
Under 1800-talets slut blomstrade Docklands för fullt. Skepps- och varvsindustrin växte så det knakade, en betydande del av all engelsk import av mat och tyger passerade Rotherhithe och Bermondsey - kallat "Londons kök" i folkmun - och runt om Isle of Dogs, Poplar och Wapping var man tvungna att hämta in gästarbetare från övriga Storbritannien.

Det var här arbetarna i en marmeladfabrik (J&T Morton's Factory and Warehouses på East Ferry Road 2-4), mestadels skottar, år 1885 bildade fotbollsklubben Millwall Rovers. Redan då valdes blått och vitt till lagets färger. Och med den typiskt skotska symbolen lejonet, som var rött under åtminstone under klubbens första 50 år, är smeknamn "The Lions" knappast ett nytt påfund det heller.

Det var också här i Docklands våra rivaler drygt 14 år senare såg ljuset, fast då under namnet Thames Iron Works. Klubbarna spelade på den tiden ofta mot varandra i halv-officiella serier och cuper, exempelvis i East End Cup. Detta var heta och ofta våldsamma matcher och det var inte ovanligt att matcherna spelades i kvällsmörkret då arbetarna, som också var de som spelade, hade slutat för dagen. På den tiden var Millwall faktiskt landets bästa klubb utanför The Football League.

Medan Thames Iron Works snart flyttade längre österut och bytte namn till West Ham United, för att på så sätt försöka utöka sin supporterkrets, förblev Millwall halvön trogen. Situationen var dock problematisk. Man tvingades hoppa mellan olika spelplaner runt East Ferry Road, och ibland fick spela på en gräsplätt bakom puben The Lord Nelson. Fabriks- och varvsägarna var också bara måttligt roade av att stötta arbetarnas våldsamma hobby. 1910 blev situationen ohållbar och Millwall flyttade söder om Themsen till Cold Blow Lane i New Cross, men trots det förblev klubben mäktigt populär bland många av hamnarbetarna, som var stolta över att kunna identifiera sig med klubben.

Någon gång under tidigt 20-tal inträffade en incident som rev upp sår så djupa att dem inom vissa släkter fortfarande inte läkts. London drabbades av den stora depressionen; lönesänkningar, löner som uteblev och tillslut gjorde alla hamndockorna gemensam sak och gick ut i strejk. Enligt historien så var det arbetarna i the Millwall,

► **THE "NEW" DEN**
Zampa Road

► **THE DEN**

I New Cross på Cold Blow Lane låg Millwalls femte arena. Mellan 1910 och 1993 var detta klubbens fruktade hem. På bilden syns den fram till 1975 angränsade speedway- och greyhoundarenan New Cross Stadium, vars huvudläktare faktiskt var större än någon av The Dens slitna läktare...

► **THE GEORGE**
Puben som var Millwalls första kansli

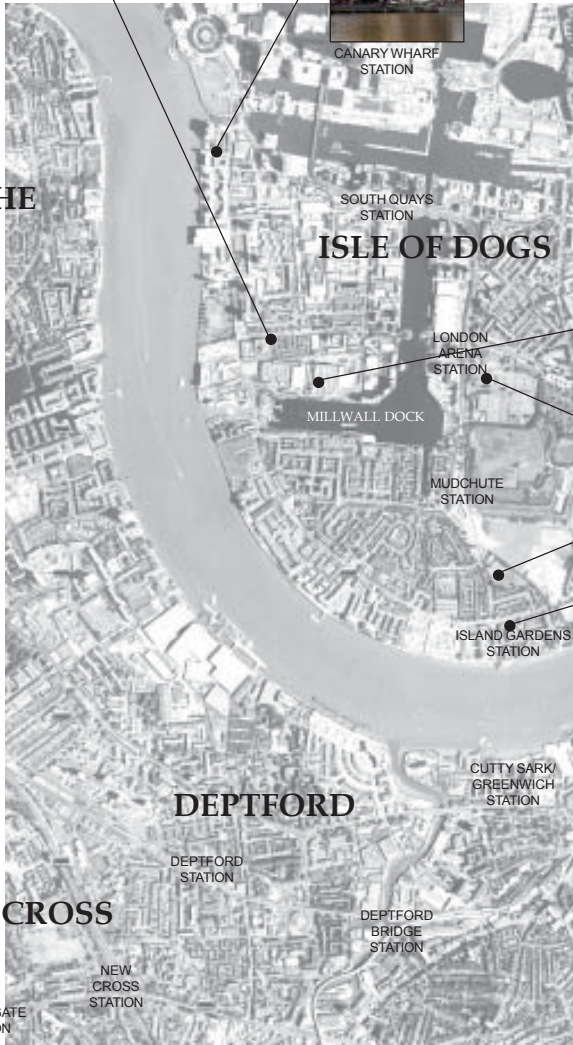

► **CASCADES TOWER**

Ganska exakt där idag exklusiva Cascades Tower är byggd bildades Millwall Football Club 1885. Då låg Morton's Factory & Warehouses på East Ferry Road 2-4 och 19-21 (båda sidorna av gatan) och det varifrån den här huvudsakliga marmeladfabriken lagets första fotbollsspelare hämtades.

Tyskt bombplan går hårt åt Docklands under Andra Världskriget

ISLE OF DOGS

► **GLENGALL ROAD**
Millwalls 1:a plan (1985-86)

► **THE ATHLETIC GROUND**
Millwalls 3:e plan (1890-01)

► **NORTH GREENWICH**
Millwalls 4:e plan (1901-10)

► **THE LORD NELSON**
Puben användes som kansli och precis bakom huset låg Millwalls andra plan som användes mellan 1986-90

NEW CROSS

NEW CROSS GATE STATION
NEW CROSS STATION

Frivilliga rensar The Dens plan efter att huvudläktaren träffats av en tysk bomb

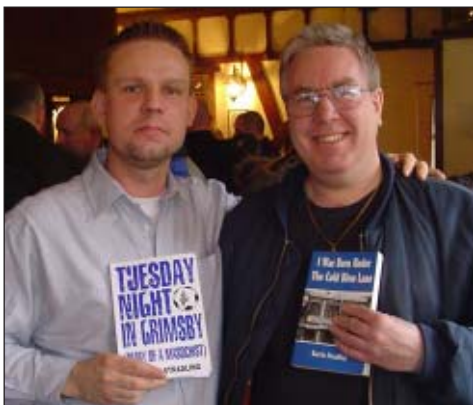
Surrey och London Docks, och tillika Millwall-anhängare, som bröt strejken vilket ledde till våldsamerhet med de alljämnt strejkande arbetarna vid the Royal Docks. Omfattningen av den här incidenten varierar beroende på vem du frågar, liksom antalet pint de druckit, men jag har faktiskt själv hört West Ham-fans på fullt allvar skrika "scabs" mot oss.

Spänningarna klubbarna emellan sedan lugnades ned, dels beroende på att lagen så sällan möttes då West Ham till skillnad från Millwall skördade stora framgångar på fotbollsplanen, men främst för att fotbollen i landet växt sig så stor att i publiksiffror på uppemot 40,000 åskådare var nu hamnarbetarna i en minoritet. Men i 60-talets gäng-krig, främst mellan Kray- och Richardson-klanerna, fick även rivaliteten på läktarna nytt blod. Under den här vevan fick sydöstra London smeknamnet "banditland", ett begrepp som ibland kan höras än idag.

Först i samband med Millwall-legenden Harry Cripps testamontial, och den då exploderande våldsamma ungdomskulturen, tog sig rivaliteten den form den har idag. En rivalitet full av hat som har krävt dödsfall på båda sidor, som splittrat släkter och som kostat de båda klubbarna dyrt.

”De främsta minnena är de som man aldrig trodde man skulle få uppleva”

Barrie Stradling, 46 år, har skrivit böckerna ”I was born under Cold Blow Lane” och ”A Tuesday Night in Grimsby” som handlar om hur det är att följa Millwall i vått och torrt. Och han om någon borde veta. I snart 40 års tid har han sett spelare, managers och ordförande komma och gå. Han har sett laget spela i så väl den högsta, som lägsta, divisionen. Det enda som har bestått är supportrarna och deras kärlek till Millwall. Supportern, författaren och, lite mer okänt, sångaren Barrie svarar här på fanzinets frågor.

”Karla” och Barrie på The Royal Archer

♦Varför Millwall, Barrie?

- Första gången jag såg Millwall spela var som 8-årig grabb i augusti 1966. Hela landet hade drabbats av fotbollsfieber då England precis hade vunnit VM. Det var min far, som höll på Spurs, som tog med mig, min kusin och några grannar till The Den. Jag vet att vi mötte Brentford, tror det var i ligacupen och har för mig vi förlorade med 1-0. Året innan hade jag faktiskt varit på West Ham mot Stoke City och sett Stanley Matthews, då nästan 50 år gammal, spela. Men redan då tyckte jag att skillnaden mellan klubbarna var enorm. The Den var mer jordnära, stämningen bättre och det märktes att fansen hade en oerhörd passion.

♦Vilka är dina främsta minnen med Millwall?

- Jag är nog inget undantag. De främsta minnena är de som man aldrig trodde man skulle få vara med om. Millwall på Wembley, semifinalen på Old Trafford, FA-cupfinalen i Cardiff och att få se Millwall spela i Europa hade tidigare bara varit som en överklig dröm. Men jag kommer aldrig heller att glömma när vi vann gamla Division 2 borta mot Hull City och Millwall-fansen dansade conga

inne på planen. Och att stå på Old Trafford, Highbury och Anfield var även det underbart. Kanske speciellt första matchen på Anfield när Millwall som nykomlingar fullständigt sjöng ut The Kop. När vi sedan gjorde 1-0 framför samma läktare trodde jag att jag skulle dö! Man ska komma ihåg att Liverpool då var som allra bäst.

♦Dom värsta då?

- Allra tyngt var det nog när vi blev nedflyttade till Division 2 borta mot Ipswich i mitten av 90-talet. Visst, det var inte första gången, men den här kom så tätt intill på att ha sett Millwall spela i den högsta divisionen. Dessutom hade vi varit serieledare bara några månader tidigare.

♦Vilka är de främsta spelarna du sett i en blå tröja?

- Jag skulle nog säga Teddy Sheringham, Gordon Hill, Tony Towner, Brian King och Barry Kitchener.

♦Vad var det som gick fel den här säsongen?

- Att vi gjorde så få mål är den främsta anledningen till att det inte gick bättre för Millwall. Försäljningen av Cahill, avstängningar på Hayles, Dichio, Dunne och Livermore vid fel tidpunkter, skador på Wise, Muscat och framförallt Ifill – det är de avgörande faktorerna. Hade vi haft hela truppen tillgänglig hade vi klarat play-off och troligtvis kämpat om direktuppflyttning.

♦Gjorde Paphitis rätt som avgick?

- Jag tror att Paphitis tog Millwall så långt det var möjligt utan att investera mer av sina egna pengar. Åtminstone jag är tillfreds med hans period i klubben. Han lyckades faktiskt stabilisera klubben och dess ekonomi – och sportsligt har vi ju överträffat alla förväntningar!

♦Wise då?

- Att Wise slutade kom knappast som en överraskning. Han har bräkat en längre period efter att Burnige klargjort att klubben inte har mer pengar, och att vill han föra klubben framåt blir det att börja använda sig av ungdoms-akademien. Det har funkat för Millwall historiskt sett, men det är knappast någon garanti för att nå framgång. Endast framtiden kan utvisa om Wise eller Burnige har rätt.

♦Vem vill du se som ny manager?

- Jag tycker att Martin Allen, trots sin West Ham-bakgrund, skulle kunna vara en bra lösning. Även Southend's Steve Tilson skulle kunna göra ett bra jobb. Jag vill se en manager som är hungrig efter framgång, men är van att arbeta med små medel. Jag vill absolut inte se en av de där så kallade kända managerna om alltid tycks få nya jobb trots att dom aldrig lyckas!

♦Vad skulle du göra om Millwall inte fanns?

- Jag skulle aldrig kunna hålla på något annat lag. Kanske skulle jag istället börja följa England lite mer seriöst?

Tack för allt - vi glömmer aldrig

På presskonferensen efter säsongens sista ligamatch – mållöst hemma mot Burnley – bekräftade Dennis Wise vad många länge misstänkt; den spelande managern lämnar uppdraget som manager för Millwall med omedelbar verkan.

”Jag har haft ett långt samtal med spelarna och har efter det beslutat mig för att kliva ned från posten som manager för Millwall. Jag känner att det är viktigt för den nya ordföranden att få göra det han vill på sitt sätt – han har gjort det klart att han är ute efter en nystart och jag tycker det enda rättvisa är att låta honom få chansen till det”, sa Wise till en samlad journalistkår och fick säkert anstränga sig för att inte kommentera klubbens nya ordförande Jeffrey Burnige ytterligare.

De senaste veckorna har tydligt visat på en spricka mellan de båda där Burnige menat att managern försummat klubbens ungdomsakademi och inte insett klubbens ekonomiska begränsningar, Wise å andra sidan anser att klubbledningen dragit undan mattan under hans fötter när han behövde deras stöd som mest för att nå en kvalplats. I takt med att kommentarerna blivit allt bitskare från Wise håll har det blivit mer och mer uppenbart att Wise inte hade en framtid i klubben med Burnige som ordförande. Dessutom började Wise bli ifrågasatt av store delar av publiken.

Till The Mirror sa Wise:

”Jag hade ett möte med den nya ordföranden och han förklarade vilken väg han ville gå, och ja, det gör det väldigt svårt för mig att fortsätta. Jag hade kunnat stanna kvar ett år till och tagit pengarna, det hade kanske varit den enklaste lösningen, men för mig handlar det inte om pengarna. Jag ville nå ett mål, men den nya ordföranden ville gå åt ett annat håll. Därför känner jag att jag har tagit rätt beslut.”

När Wise tog arbetet som manager var det efter att den dåvarande ordföranden garanterat honom att det fanns pengar för att kunna stärka laget och erbjuda spelarna nya avtal. Nu när Burnige tar över ordförandeklubban och förutsättningarna ändrats är det egentligen inte så konstigt att Wise kastar in handduken.

Dennis Wise – den levande Chelsea-legenden med 11 säsonger som lagkapten, Cupvinnarcup-mästaren, 21-faldiga landslagsmannen för England och riksbusen – är en av Millwalls främsta managers genom tiderna. Men det har inte varit någon dans på rosor. Som spelare var han inledningsvis starkt ifrågasatt av Millwall-supportrarna. Efter att ha fått sparken från Leicester City, där han slog av käkbenet på lagkamraten Callum Davidson, togs han till The Den på nåder av dåvarande managern Mark McGhee och fansen var... låt oss säga skeptiska. I sin första match för

Millwall blev han varnad bra efter någon minut då han satte dubbarna i Coventrys spelande manager Gary McAllister och i en träningsmatch blev han utbuad av åskådarna på The Den, men svarade förstås med att göra mål och fira med något överdrivna målgester framför dem. Det är sådan han är.

I början av säsongen 2003/04 var lagmoralen låg, spelarna muttrade och McGhee kändes inte som en stark ledare. Wise och gamla kompisen Ray Wilkins fick temporärt ta över ansvaret när skotten McGhee oväntat fick sparken, detta trots att Millwall bara hade två poäng upp till play-off och 14 matcher var spelade. Efter en månads letande efter en ny manager, samtidigt som laget under Wise's ledning helt plötsligt tycktes ha kul ute på planen och kämpade för varandra, skickade Millwall ut en pressrelease där man bekräftade att den 165cm långa mittfältaren utsetts till permanent spelande manager. Och framgångarna lät inte vänta på sig. Trots två 10:e placeringar i ligan har Wise för evigt skrivit in sig i historieböckerna som mannen som förde Millwall till klubbens första FA-cupfinal någonsin, med efterföljande UEFA-cupspel som skön bonus. Det kan ingen ta ifrån honom.

Efter säsongens sista match hyllade Millwalls avgående ordförande Theo Paphitis förstås sin manager:

”Dennis är betydligt större än de där mätten som fansen sjunger om”, sa han och syftade på en idag rikskänd ramsa. ”Det krävs en stor människa och ett stort hjärta för att sätta klubben före sig själv, och det är precis vad Dennis gjort. Jag vill tacka honom för att ha gett oss några av de finaste minnena under vår livstid. Minnen som det är tveksamt om ni någonsin får uppleva igen.”

Själv sa Wise: ”Jag vill tacka alla i klubben. Jag älskar Millwall, jag har älskat varenda minut av det. Det är ett underbart gäng grabbar att jobba med och fansen har varit helt fantastiska. Helt fantastiska.”

Under totalt 18 månader under Wise ledning spelade Millwall 89 matcher; vann 36, spelade 29 oavgjorda och förlorade 24 matcher. Det är inte helt ett dåligt facit.

Själv kommer jag aldrig att glömma Wise förmåga att elda på både medspelare och supportrar. Hans leende när någon tacklade honom var obetalbart; istället för att bli arg log han bara ett leende som sa ”you're next mate” vilket allt som oftast resulterade i att motståndaren sprang i cirkel runt Wise resten av matchen. Men självfallet kommer minnet av FA-cupfinalavancemanget och derbysegrarna för alltid att vara förknippade med *legenden om Dennis Wise*.

Tack för allt – vi glömmer aldrig.

Arga Yorkshire-bönder, juniorer och ännu en poängförlust

Jag tillhör normalt den skara människor som kan stoltsera med att klara av att dricka ”taktiskt”. Detta gällde dock inte föregående kväll. Åh, snarare tidiga morgontimmar om vi ska vara korrekta. Det är ett understatement att påstå att det var en lite vek grabb som via Jubilee Line hamnade mitt i Leeds-eskorten på London Bridge. Även om det var en riktigt respektingivande samling Yorkshire-pojkar - eller snarare 40-åriga tjuvackar - som till synes kommit rätt från modeaffärernas flagship stores på Regent Street var det just denna söndag alkoholen som fick mina ben att kännas som spaghetti.

Min spontana kroppsfint förbi Leeds-ligan som ringats in av polisen vid perrong 13 slutade med en katastrof. Med ögonen på efterkälken öppnade jag dörren till tåget bara för att mötas av tre kvinnliga konstaplar som inte alls var glada över mitt försök att borda just deras tåg. Mitt försök att förklara min delikata situation och varför jag inte alls tyckte det vore en bra idé att vänta på nästa tåg tillsammans med tjuvackarna utanför möttes av ett oförstående ”I don't care who you are” och en rask promenad med alldeles egen eskort längs plattformen till den nu 200-300 man starka Leeds-samlingen. Jag höll tyst och bet mig i tungan för att inte nämna något om den just avslutade internationella kvinnodagen.

Så kom det sig i alla fall att jag blev fast på London Bridge i 45 minuter - vilket inkluderade upplevelser som att bortaanvändarna drog i nödbromsen två gånger (vilket i sin tur betydde två tågbyten), sånger om att hata Millwall och något om march on together, poliser som bussade hundarna på ett par ohörsamma Yorkshire-grabbar och en liten Millwall-firma som via viadukten över spåren försökte hälsa gästerna välkomna till London, dock utan framgång ska sägas. Nervösast blev jag när vännerna i Metropolitan Police skulle kolla att alla hade matchbiljetter varpå jag lite diskret höll fram mitt medlemskort i Millwall och konstapeln rycker till och blir röd som ett stoppljus i ansiktet. Bra jobbat där - se inte bara till att jag missar början av matchen utan avslöja mig också!

Fem minuter in på matchen äntrade jag tillslut pressläktaren på West Upper. Trots att det var allt annat än utsålt på arenan tycktes pressläktaren knökfull, gissningsvis av sensationskåta journalister som sällan sett en Division 1-

match innan, så jag såg första halvlek stående på tv-rampen tillsammans med Lucy och Andrea på presskansliet.

Med totalt nio A-lagsspelare borta på grund av skada eller avstängning var det ingen tvekan om att förstarkta Leeds United skulle få bära favoritstämpeln den här gången. Trots det var Millwall det klart bättre i den första halvleken. Startelvan bestod av inte mindre än sex spelare födda 1984 eller senare och jävlar vad dom kämpade! Enorma Smilin' Marvin (Elliott) ägde sitt mittfält och delade ut tacklingar till höger och vänster som han aldrig gjort annat, på kanterna sprang Peter Sweeney och Josh Simpson och slog inlägg så bra att inte ens Dennis Wise nu

längre kan vägra spela med yttermittfältare och på topp spelade långa Mark Quigley sin första match från start på hemmaplan. Kanadicken Simpson undantaget är det här killar från ungdomsakademin och som i flera år inget annat velat än att få springa ut på The Dens gröna gräsmatta.

Den låga publiksiffran till trots var det stundtals härlig stämning inne på The Den. Leeds-fansen gjorde sitt och Millwall var inte sena att haka på.

Matchen omgavs av rigorös polisbevakning och mobbarna på West Lower och East Upper gjorde i sedvanlig ordning sitt yttersta för att leva upp till Millwall-myten genom att se så lite av matchen som möjligt.

Redan efter 58 sekunder kunde Millwall ha tagit ledningen men Simpson nickade rakt på Leeds-målvakten Neil Sullivan, har jag fått höra. Med matchuret på 16 minuter kom dock 1-0 genom den osannolika målskytten Paul Robinson. Den 22 år gamla mittbacken som dagen till ära gjorde sin första match för säsongen, och nyligen kom tillbaka till The Den efter att ha varit på lån i Torquay, var sista man på bollen efter att Quigley skarvat vidare en hörna. Vild glädje bland de rättrogna och det var nästan så man kunde höra en kollektiv suck från bortaläktaren. Knappt två minuter senare var det dock Millwall-fansen tur att sucka då Elliott drogs ned i straffområdet i vad som åtminstone jag tyckte såg ut som en straffspark. Trots bra spel och goda möjligheter att göra både 2 och 3-0 blev det inga fler mål under de första 45 minuterna.

Jag var knappast den enda som trodde Wisey hade fått totalt frispel när den korta men ack så tuffa managern strax innan halvtidsvilan ensam stormade upp på läktaren och

Jubel på West Stand

tycktes ge sig på två Millwall-supportrar. Efter ett mindre tumult, som ådrog sig publikens fulla koncentration från planen, kunde man se Wise skaka hand med en kille innan han på väg ner mot planen försökte få matchvärdarna att inte lägga sig i diskussionen utan låta de inblandade vara i fred, det var åtminstone så det såg ut. Incidenten debatterades säkert flitigare än matchen i sig under halvtidsvilan, men det var först på den efterföljande presskonferensen vi fick vår förklaring:

”Det sitter ett par grabbar några rader bakom bänken som tycks älska att kasta skit på spelarna. Jag gick fram till den här killen och sa ’stöd oss istället, jag har en massa smågrabbar ute på planen idag och dom spelar inte bättre för att du härnar dom’. Han köpte det, vi skakade hand och så var det hela över. That’s it.”

Jag tror varken klubbledningen, polisen eller FA tyckte det var särskilt smart gjort av Wise - men de kan knappast förneka att han gjorde det ”the Mill-wall way”. Och håll med om att detta garanterat fick större genomslagskraft än någon krönika i matchprogrammet skulle få.

Gästerna var betydligt alertare i den andra halvleken och det krävdes inget geni för att räkna ut att det sagts både det ena och det andra i det norra omklädningsrummet. Millwalls målvakt Andy Marshall gjorde en fenomenal räddning på Gary Kelly’s skott tidigt i halvleken. Ändå var Simpsons möjlighet i 51:a minuten än bättre men framspelad av Dichio nickade kanadicken från mindre än fem meters avstånd i princip utanför tomt mål. Istället kunde Leeds ta över mer och mer av matchen och statistiken måste ha visat ett gigantiskt boll-innehav för de vita. Dock kunde deras chanser räknas på ena handen hos en erfaren timmerman.

När Leeds nyförvärv Marlon King byttes in efter en timme spel och bildade anfall med Rob Hules innebar det att två av de anfallare som Millwall jagat under det senaste året nu fanns på planen - i motståndarnas dräkter! Och givetvis var det en av dessa som skulle svara för kvitteringen. Med 12 minuter kvar av matchen vände Hulse smart och gjorde sitt fjärde mål på fyra matcher.

Trots ännu en misstänkt straffsituation, vilken resulterade i att fjärdedomaren fick fullt upp med att hålla en rasande Wise utanför planen, och nya chanser från Quigley och Dichio slutade matchen oavgjort.

I slutminuterna byttes anfallaren Bob Peeters in, vilken varit borta i över ett år med en fotskada, liksom den unga högeryttern Curtis Weston som gjorde ett magnifikt inlägg. Killen är 18 år och som en oslipad diamant vilket Leeds-spelarna bittert fick erfara. Under sina knappt sju minuter hann han med två tunnlår, otaliga ruscher, inlägg och drog ner stora applåder från de stundtals svårflörtade hemma-

fansen. Weston blev förra säsongen den yngsta spelaren någonsin att spela i en FA-cupfinal när han 17 år och 119 dagar gammal fick hoppa in mot Manchester United. Detta minna vänner är framtiden!

Efter slutsignalen njöt jag av mina rättigheter som journalist-wannabe genom att värma mig med ett par gratisöl i pressrummet innan en engagerad Wise kom för att svara på frågor om matchen. Medan managern gjorde sitt yttersta för att faktiskt göra det som förväntades av honom - att prata om matchen - tycktes tyvärr merparten av journalisterna mer intresserade av att fråga om läktarincidenten, ryktena om att han ska träna Leeds nästa säsong och det faktum att relationen mellan honom och den nya managern inte tycks vara den bästa. Trots det skötte Wise snacket bra och sa att han var stolt över sina unga spelare och menade att om dom fortsätter spela så här bra är kvalspel ingen omöjlighet.

Gästernas manager Kevin Blackwell var en grå jävel och jag minns faktiskt inte ett ord av vad han sa. Tänk er Zoran mot Linderoth så förstår ni vad jag menar.

Innan vi lämnade The Den hann jag med att träffa den gamla Millwall-legenden Terry Hurlock, utan att först förstå vem det var ska tilläggas, surra lite med lokala journalisterna Toby Porter och Stephen Eighteen från South London Press respektive Southwark News och få en personlig säkerhetsavstämning av Ken Chapman.

Bland annat fick jag veta att totalt fyra Millwall-supportrar och två Leeds-anhängare avlägsnats från arenan under matchen dock utan att allvarliga brott utförts. Utanför matchen hade rivaliserande fans slagits vid puben The Golden Lion, den matchen tycktes utan att glorifiera våld åtminstone ha slutat med hemmaseger, vilket fotografen Brian Tonks kommenterade med att ”gästerna” fick skylla sig själva då inte ens han med sin cockneydialekt skulle leka med tanken på att gå in där. Jag fick också veta att polisen haft problem med en större samling Yorkshire-bor som hade spenderat natten boende och drickandes vid Elephant & Castle.

Ett antal öl senare var det dags för ett par timmars sömn innan kl. 06:20-planen mot Stockholm lämnade Luton.

Trots det oavgjorda resultatet - kom just på att jag inte sett Millwall vinna den här säsongen! - var det tillfredsställande och med viss stolthet jag konstaterade att Millwall har en ny generation spännande juniorer på väg fram. Efter resan känns det som man nu en gång för alla kan lägga Reid, Cahill och Ifill bakom sig - framtidens Millwall består av spelare som Elliott, Weston och Quigley.

Det känns faktiskt bra.

Curtis Weston är Millwalls framtid

”UEFA Cup? We had a laugh!”

Ferencvaros vs Millwall, UEFA Cup 2nd Leg, Thursday 20th September 2004, Ulloi Ut Stadium, Budapest, Hungary

In some sort of alternative universe Millwall were in the UEFA Cup!

Merely by virtue of being English we were a seeded team and went straight in to the first round proper with the big boys. I honestly thought that we would be drawn against an obscure team from a former Soviet satellite republic; however we drew Hungarian champions Ferencvaros. They had come in to the competition via the Champions League and it transpired that they were a persistent trouble club themselves, which if nothing else proves that the draw isn't rigged I suppose.

Five of us decided to go to Hungary, myself and my mates, brothers Paul and Nathan together with Simon and his son Pat, Millwall decided to allocate the tickets via a season ticket holders ballot and I filled out all of our application forms and personally deposited them safely at the New Den.

Despite Millwall's relatively small ticket allocation and the real possibility that we may not all get tickets we decided that we were going to travel come what may, European adventures for Millwall do not exactly come around every year after all.

Millwall offered a flight/ticket package as part of the ballot, unfortunately there were only a couple of hundred plane places available for 1200 match tickets.

As the club plane was really just a flying away coach trip, travelling out and returning on the same day, we decided to forego this option and booked a flight and hotel package via an online travel company before we had heard the result of the ballot.

Our thinking being that we would if we did not

all get flight or tickets, for example what if 12 year old Pat got a ticket and a flight and his dad Simon didn't?

We also thought that it was best to spend a few days in Budapest so we booked to fly out early on Wednesday 29th September from Heathrow and return on the early evening of Friday 1st October, thus giving us ample time to sightsee and try to get match tickets in Hungary if required.

Within a couple of days our travel documents arrived, however the ballot had now been made but we had heard nothing, paranoia was setting in nicely.

The club said that people would not be contacted unless their applications were successful, so we would not find out if we had tickets until the postman put them through our letterboxes, the club had more faith in the English postal system than I do.

The MSC, Millwall's supporters club, however had a link which you could Email to see if you had come through the ballot, I Emailed our details and after several days wait I eventually got a reply to say that we had all come through, thank god! I sat back relieved and waited like a kid at Christmas for the postman to arrive. A couple of days later my mates began texting to say that their tickets had arrived and when I heard the rattle of the letterbox and the soft plop of an envelope landing on the carpet I ran downstairs like an excited eight year old, silly old bugger you may well say but I had a feeling that Millwall in Europe would be a once in a lifetime affair and I was glad that we were not going to miss it.

Our flight departed at 7am so Simon and Pat stayed at my flat the night before.

Pat was hyper all evening and was exclaiming that this would be the best holiday he'd ever had, seeing Millwall in Europe and with his dad and mates. Nathan and Paul picked us up at around 3am and we arrived at Heathrow at 4am. We found the airport awash with Celtic and Hearts fans travelling to AC Milan and SC Braga respectively. We checked in and when our flight was called we headed to the gate where there were several police who gave our passports a cursory glance before allowing us to board our small Malev Airlines plane, it was chockful of Millwall fans, predominantly able bodied men.

Pat was by far the youngest on board and he was

still very excited, he wanted to sit in the window seat, as Simon doesn't like heights or going over water he gladly let him. We took off and were shortly served a breakfast that consisted of ham, scrambled eggs and what looked like seaweed, this delightful concoction and accompanying smell led to Simon, who I was sitting next to being sick into his sickbag, off to a good start then!

We arrived at Ferihegy airport at 10.45am local time and headed through customs and out to the cab rank where we boarded two cabs to our hotel.

I was in a cab with Simon and Pat and as the true nature of the East European country that we were now in became apparent, Pat suddenly became quiet before exclaiming 'Dad, It's a shithole!'

His excited mood had now disappeared and it would not improve for the whole trip.

After a shortish drive we arrived at the Stadion Hotel aka Stadium Hotel, which was a stones throw from the Ferenc Puskas Stadion, aka Nep Stadion, the national Football stadium in the less than beautiful downtown area of Pest. Our 3 star hotel though was really quite posh, it had a free swimming pool and sauna and more importantly a fully stocked bar.

We dropped off our luggage in our adjoining rooms and set off to do our tourist bit with the weather surprisingly sunny and warm. The area around our hotel was pretty grim, it looked a bit like skid row, to highlight this just across the road from our hotel there was a flea market that was so rough that no self respecting flea would go within ten miles of it! Bizarrely there was also a vast space aged arena behind our hotel. It was metallic silver in colour and looked like a UFO, it was gigantic and looked very out of place. We walked to the outskirts of the city centre where we found that the streets contained tram lines in their centre and the food options were McDonalds, Pizza Hut and KFC, that's Americanisation, democracy and joining the EU for you. We had something to eat and would use these American franchise restaurants for all of our meals whilst in Budapest so we didn't exactly go for the authentic Hungarian experience, we never even had a whiff of goulash!

We then set off on a route march towards the Danube and Buda utilising a map given to us in the hotel it was in Hungarian not exactly helpful to me as the group map reader, despite this we continued our blind leading the blind walk. The Hungarian language was the strangest language I'd ever seen, I did not recognise a single word and every shop and street sign that we passed looked very alien.

I had several friends who had visited Budapest in the past who assured me that it was a beautiful city, however despite the impressive architecture every building appeared to be covered in posters and graffiti, it seemed that under

communist rule everyone was too frightened to do anything but now free they had gone mad and plastered everything - it was certainly not the picturesque city that I was expecting.

Having walked for well over an hour we reached the bridges over the Danube, crossed over into Buda and climbed a steep stairway into a hillside park which gave us a very very impressive view over the whole city. Buda itself was infinitely nicer than Pest, however despite its cathedrals, medieval buildings and hillside statues graffiti and posters were still prevalent.

We came down to from the park and stopped off for a beer in a roadside bar where we were joined by a couple of Millwall fans, a white male and a mixed race girl with dreadlocks, who I had seen at numerous away grounds over the years. They told us that they did not have match tickets having failed in the ballot, showing the unfairness of a draw, it should have been done on the basis of the number of away matches people attended not purely random in my opinion, they were going to the ground and would try to get tickets there even if they were in the home section, we wished them luck.

We then headed back to our hotel via a much nicer part of town, similar to the West End of London, en route we stopped at a McDonalds where there were several more ticketless Millwall fans, they asked if we had any spare tickets, we said sadly not, they too were going to try to get tickets at the ground we wished them well also and set off again.

We eventually arrived back at our hotel foot weary and collapsed in our rooms for a well deserved rest.

After our exertions Pat wasn't well, he had a headache and was sick so Simon had to stay with him in their hotel room and he had the pleasure of watching Hungarian TV all night, this consisted of Hungarian gameshows, German shows and soap operas and the BBC World Service, what fun he had.

It transpired that we were very close to Ferencvaros' stadium and the very helpful hotel employee, a Ferencvaros fan who had given us the map told us that the ground was only a ten minute bus/tram ride from where we were staying. Simon suggested that it would be a good idea to check out the ground to save any traumas the next day, so Nathan, Paul and I set off at around 8pm.

Despite our instructions and map we quickly got lost, we eventually found the tram stop that we needed after taking our lives in our hands by dodging through the speeding traffic to reach it in the middle of a wide busy main road. We boarded the tram without a ticket and only a rudimentary idea of where we were going, consequently we rode up and down the tram network, baffled by the

Hungarian language signs everywhere. We continually got on and off the trams displaying an Englishman's reserve by not asking anyone where the ground was, preferring to politely get lost instead.

We decided to get off at a stop that said Ferencvaros, sadly this was miles from where the ground actually was and we found ourselves in an industrial site.

We got back on to the tram and continued shuttling back and forth, eventually we got on and off around a dozen trams without paying anything.

In due course through the tram windows we saw some floodlights that looked like a football ground so we again got off, we then found ourselves in the middle of an amateur football club's training session, fortuitously though we were not far from the Ulloi Ut stadium, which it transpired was opposite the vast Nepliget Coach station that we had sailed past frequently.

The stadium was easy to miss because it looked nothing like an English ground, it looked more like an industrial complex, especially at night. We had a wander around the outside of the stadium and found that the away section was on a corner located underneath a motorway flyover, quite close to the tram stop and the metro and it all looked pretty grim in truth.

The Millwall literature that we had seen prior to travelling to Hungary had advised against travelling by underground train so we decided to check it out. We had a wander around the metro station opposite and decided that they were right it had aggro spot written all over it.

We would definitely not be getting an underground train to the ground.

After also getting lost on our return journey we eventually arrived back at our hotel at around 10.30pm. We had wasted several hours valuable drinking time, so we had a couple of lightning quick beers in the hotel bar and booked a cab to take us uptown.

When it arrived we asked to be taken to the area where the late bars were and we were dropped off at a West End style street front bar/restaurant that was playing jazz. We found that the prices were around the same as we would play in London.

We then set off in pursuit of further watering holes, en route we passed several small groups of Millwall doing exactly the same, in all our time in Budapest we never saw any large groups of Millwall fans despite the thousands that had travelled there and hoping that we would.

We soon found a bar called The Captain Cook near the Danube, where we were served draught pints with heads so alarmingly large and frothy that there was hardly any beer to drink.

Nathan took pictures of them and sent picture messages back to his mates to prove that we were not making it up. After a couple of beers we left this bar and tried to find somewhere else, however we couldn't find anywhere better so we went back to this bar where they claimed that we hadn't paid the bill, untrue as we had paid as each round was served, it was just a scam to catch out unwary tourists, however it was now getting late and beggars can't be choosers so we coughed up the alleged unpaid amount, around a fiver and carried on drinking before catching a taxi back to our hotel at around 2am, we had now been awake for almost 48 hours.

Millwall fans at the Ulloi Ut Stadium in Budapest

The next morning at 9am Simon knocked on the door of my room. Following our previous nights exploits my roommates Nathan and Paul were dead to the world so Simon, Pat and I went down to have breakfast where there were quite a few other Millwall fans dotted around the large hotel dining area. When we finished

we dropped Pat off with the 2 brothers and Simon and I decided to head out to do another recce of the ground.

It was another beautiful warm autumn day and in daylight we saw a sign that said that the stadium was actually less than 2 kilometres from our hotel so we walked there and when we reached it we found that, the supposed Manchester United of Hungary, had a ground with all the charm of Wimbledon's Plough Lane. The outside of the away section was also in the process of being encircled by high metal fences. As we knew there would be despite the warnings on Ferencvaros' website not travel without tickets dozens of Millwall were trying to get tickets in the home sections.

We had a chat with several of them and found that although Londoners were being turned away the Hungarians who were queing for their own tickets were more than happy to get them for you at a price, this seemed like a recipe for disaster.

Simon and I went into Ferencvaros' (Fradi) small club shop near the away section where he bought several items and we set off back to the hotel, en route we decided to have a look at the stadiums that we had passed on the way up only a short walk from the Ulloi Ut stadium.

One of them was an athletics stadium and the other was a football ground.

We chose to explore the latter, from the outside we could see that it consisted of both terracing and seating, was open to the elements and rust filled. The ticket windows looked like a mediaeval castle's arrow slits and welcomingly they had broken glass all around their inner edge.

We walked up to an open doorway and found a man

sitting at a desk with team photos behind him and on the surrounding walls, Although the man's level of English was as good as our Hungarian we found that it was the ground of MTK, who it turned out were another top Hungarian side.

We asked this man if there was a club shop, he stared at us blankly, we said 'Souvenirs?'

Simon waved his bag of Ferencvaros goodies at him and he said 'Yes!' And pointed upstairs.

Simon and I climbed the stairs and found ourselves in a corridor full of offices with secretaries typing, etc. We wandered aimlessly before coming upon an office with a man sitting at a desk with trophies behind him, we again said 'Club shop, souvenirs?'

He nodded got up and came to a safe near the door, he opened it and gave us MTK pennants and small replica kits like those that people hang in their cars.

We think he was actually the MTK manager but couldn't be sure!

He wouldn't take any money for the gifts so we thanked him and set off downstairs nodding at the desk clerk as we left, it was all very bizarre.

Simon and I went back to the hotel roused the others and went out for something to eat we then headed back home for a rest before the evening's adventure.

Everyone went to their rooms however 2 of my Essex mates Mark & Laurie were coming in on an afternoon flight and Mark rang me when they touched down so I told them to come and meet me at our hotel for a pre match snifter. They soon arrived and we 3 sat in the hotel bar where Laurie kept mumbling that he couldn't believe that he was in a Budapest hotel waiting to watch Millwall, who could?

They said that when they left Luton airport police were checking passports religiously and pulling people out for questioning, which they had not done at Heathrow.

A couple of hours later the rest of my party came down and joined us at the bar.

Prior to leaving for the match I went up to my room brushed my teeth and chewed gum to disguise the alcohol smell, I didn't want to be deemed drunk and refused entry at the ground.

We then set off a couple of hours before the 9pm kick off and walked to a nearby tram stop where we waited for a short while, strangely there was not a tram in sight in either direction.

A very helpful Hungarian asked us if we were Millwall and we said we were, he told us that there had been a Tram accident and the trams were not running, he said that it could be some time and we should get the metro, we declined and decided to walk.

We set off and soon found ourselves joined by around

half a dozen other Millwall fans.

Some distance from the ground we decided to stop at a McDonalds for yet another American feast.

We then continued towards the ground along largely empty streets. We arrive outside the away area at around 8.15pm and it was chaos.

The police had obviously completed the fencing off of the away area that Simon and I had seen them doing earlier. These security barriers now radiated out from the away section and spread out into the main road near the metro entrance, it seemed a strange strategy,

Additionally there were a vast amount of police and stewards ringing the inside of this security fence.

We were disoriented and couldn't find our way in to our section so we wandered among home fans and were quite frankly lucky not to get a good kicking.

Highlighting the danger of the metro, from our vantage point across the road we saw one Millwall fan in an England shirt getting a kicking whilst trying to leave the station despite giving as good as he got.

We eventually found the away entrance where we then had to fight our way into the ground through heavy-handed stewards and riot police, in total we were searched 4 times before being allowed into the ground. Once inside we met up with several other Millwall mates and relatives who had travelled over by different means to us.

There was one main away section a metallic pen in the far right corner of one end, very apt in a nazi ground! There was also an overspill away fan area immediately to our right, besides a 'no mans land' area, next to what passed in Hungary for a 'grandstand'.

Ferencvaros' website, had contained pictures of the 'stadium' however its full majesty only came into focus when you were actually there - it really was a tip and the grim website images did not do it justice, although it was all seater it was the equivalent of a very bad amateur ground, it would certainly not get a safety certificate in England. The home club strangely did not produce a match programme.

My friends and I did our customary away trick of finding the best position and in this instance we found ourselves near to the front of the stand. Surrounding the pitch and all around us there was a high metal perimeter fence, this was topped off with wire mesh making it an awful viewing experience, it was rather like looking through fishnet stockings all night, the perimeter fences were also festooned in Millwall flags and banners these did not help our view any either.

Consequently we had to stand on our seats all night in an attempt to try to at least see some of the match, I know we had only paid £9 for the tickets but this was ridiculous.

Behind the goal to our left behind massed security ranks there was an empty area with green bushes and a statue, for some bizarre reason.

At the first leg Ferencvaros' 245 travelling fans sang unintelligible chants whilst nazi saluting and bobbing up and down in the North stand upper tier for most of the night.

In response we 'EIO'd' and arm pumped, it was a bizarre spectacle, like a weird Eurovision Dance contest. As we laughed at our Eastern European visitors one of my other mates Clive poitedly said: 'You're laughing now, wait and see how funny it is with 15,000 of the buggers doing it!'.

How true this was, with the home fans now in their thousands they continued their racist actions and Seig Heils, and it was not quite so amusing.

Millwall's black players, Elliott, Ifill and especially McCammon had to bear the brunt of the abuse, including monkey gestures and noises, suffice to say that if Millwall fans had acted like this at the New Den we would quite rightly have been castigated for it, the home authorities seemed impervious of it.

To add to their hostility the home fans did throat slitting gestures and threw missiles towards what passed for Ferencvaros' 'executive boxes' to the right of the away section, prompting Theo Paphitis, etc to duck for cover. Whilst it was a hostile atmosphere it was nothing to a veteran of the Old Den, anyway I prefer volatile atmosphere myself.

As per our away games in England we were surrounded by stewards and riot police all night for the whole match and whilst we were filmed and photographed continually the racist home fans were ignored, still that's reputation for you.

The home supporters at the opposite end of the ground lit flares and the home fans equivalent of Grandad orchestrated their Ultras singing by shout chants at them through a megaphone, we do not see this in England. Despite the open end and the abysmal view we got behind the team all night, we sang our customary repertoire which tonight also included singing nationalistic songs like 'Rule Britannia'/'God Save The Queen' And 'Engerland!'

We also barracked the stewards and police with chants about their eating too much goulash and our preference for eating Pie and Mash (a London delicacy), naturally they just looked at us with bewildered expressions on their faces.

Millwall had gone into the game at 1-1, despite having the better of the first leg and leading 1-0.

In this second leg we were very unlucky and although we found ourselves 3-1 down we battered them in second half unfortunately it was all to no avail.

Millwall's team had made a valiant effort and we applauded our side off the pitch enthusiastically at the end of the match as we sang the sarcastic '3-1 And A Long Way Home!'

We were then held at the back of the away section before

The players salut their fans

being escorted completely around the inside of the ground to where the official Millwall airport coaches were parked. We were accompanied by riot police and stewards ringed the outer perimeter, all of whom were huge and looked like American wrestlers. Many of these stewards sarcastically rubbed their eyes in mock crying towards us and they were apparently the home teams hooligans! We heard many Millwall fans in the escort

comment that they had seen many of them fighting with the visiting fans during the day.

As we were being escorted I went to a loo inside the ground that was like a gypsy campsite's toilet and smelt so bad that it couldn't have been hosed down since the Russian tanks were rolling through Budapest in 1956! I almost fainted, the state of the urinals summed up the Ulloi Ut experience.

Because of my call of nature I found myself at the back of the escort with very sinister black clad and jack booted riot police a mere couple of steps behind me.

After our route march we found ourselves at the other end of the stadium now further away from our hotel so unfortunately the seven of us would have to walk back towards the tram stops near the bus station. We told the police this and after being held for an additional period behind their lines we were allowed out on to the main road. We crossed the wide road towards the tramlines and made our way back towards the nearest stop opposite the away section.

As we stood at the open air tram stop, several home fans were milling about among us and more alarmingly there were hundreds of Ferencvaros hooligan types just across the road drinking whilst being surrounded by dozens of army/police. Although we wore no colours, we didn't exactly look Hungarian and we realised that standing here was not a good idea, we were very exposed and would have had no chance if attacked, so we decided to walk back to our hotel

As we walked a gun metal grey water cannon passed us.

Fortunately although our trip back to our hotel was fraught and we warily eyed any large group of men that

we passed on the way, we got back unmolested at around midnight.

Once safe we all admitted that we had never felt so exposed at an away match in our lives.

Simon and Pat went to bed and myself, Paul, Nathan, Mark and Laurie hailed a couple of cabs and told them to take us to a late bar and we ended up near the Danube in a mock English pub The John Bull pub, allegedly the scene of previous violent clashes with both the locals and between two different warring Millwall groups as well! All was calm tonight though it was populated by several Millwall and was so English looking that it was very surreal.

We left the bar at 2.30am and myself, Nathan and Paul headed back to our hotel, we said to Mark and Laurie that they could doss with us, but they declined. They then tried unsuccessfully to find a place to carry on drinking so headed back to the airport where they dosed down for the night along with numerous fellow Lions.

The next morning we gathered our belongings, checked out of our hotel and had another American feast before deciding to get cabs to Buda to do our tourist bit, we were then financially mugged by 2 cabbies. Despite this we agreed a price and a time with one of the drivers to come back and pick us up to take us to the airport several hours later.

Although we were unsure that our cabbie would actually turn up we had something to eat and had a wander around Buda's picturesque old buildings and cathedral. Despite our reservations our cab arrived and we set off to the airport passing above Ferencvaros ground en route, humourously we also passed a man selling porno at the motorway roadside! This was like the flower sellers you may have seen along English roadsides, he was covered head to foot in wank mags, splendid!

We arrived at the airport by which time we had now spent practically all of our Hungarian money and we were left scrabbling around in our pockets for loose change like beggars in order to buy some more refreshments, it was very undignified. At the departure gate we met the dreadlocked girl and white bloke who I mentioned earlier, they had managed to buy overpriced tickets for the home section at the ground, however when they tried to get into the match on the night the stewards tore the tickets up and threw the pieces in their face, not an isolated incident from what we heard, we also heard that other Millwall were either

put in to the overspill section to our right or were simply thrown out of the stadium.

We ourselves did not see any major violence other than the missile throwing in the ground and the chaos outside the stadium on the night however we heard plenty of rumours.

It appeared that during the day of the match anyone who looked English, was individually attacked on the metro. Millwall fans consequently 'firmed' up and got on the train mob handed before running the home hooligans all around the train network.

There was also apparently violent pub clashes prompted by home fans gesturing through pub windows at Millwall fans, these pubs were evidently wrecked with the home fans given a good hiding.

We heard that there were stalls around the home sections on the night selling knives and we also heard that the subsequent stabbings of several Millwall fans were in response to Lion hooligan victories. On our homebound plane everyone swapped stories and we heard from various people that the police had said that no one else's fans had given the home hooligans such robust opposition and actually praised them for it! Apparently other sides fans, including notorious hooligans like Feyenoord, had merely taken a beating and left the country.

On arrival back in London the English tabloids were full of pictures of the 'Battle of Budapest'.

Fortunately Middlesbrough and Newcastle United fans had also been involved in violent clashes at their away games as well so our incidents were not the only ones that the press targeted.

Whoever was to blame for the on street violence in Budapest the Hungarian club were quite rightly fined more than £26,000 by UEFA for the problems in and around the Ulloi Ut stadium on the night

It appeared that Ferencvaros' later games in the UEFA Cup were played at the Ferenc Puskas Stadion however 'the powers that be' allegedly wanted to limit Millwall's perceived Hooligan hordes travelling, hence the tip that we were forced to play in, this was a shame the national stadium was huge and as I mentioned it was just across the road from our hotel, we could see into it from our balcony window, it would have been very handy

Barrie Stradling

Theo, tack för...

Med all rätt är många supportrar klivna nu när Theo Paphitis lämnar över ordförandeklubban till Jeff Burnige efter säsongens sista tävlingsmatch. Men oavsett om du var en av de som buade eller applåderade har Millwall, bevisligen, under hans drygt sju år i toppen varit med om en resa som ingen annan ordförande någonsin lyckats ta klubben på.

avsikt att stänga igen klubben förutsatt att vi inte införde ett medlemschema”, säger Paphitis till South London Press.

I vad som kallats för de värsta kravallerna någonsin i London skadades över 100 polismän och 30-talet hästar, bilar sattes i brand och lyckstolpar vältes över vägarna. Fördörelsen var enorm. Chefen för Metropolitan Police, Sir

”Jag ville få min lokala klubb att överleva, jag ville se laget slåss på högsta

Paphitis, en första generationens invandrare, är uppväxt i sydöstra och bor än idag kvar på Peckham Road – så Millwall det bara kan bli och långt ifrån elitens fina kvarter. Även om han varit en Millwall-supporter så länge han kan minnas har han flera gånger erkänt att han inte riktigt visste vad som väntade när han 1997 övertog klubben från konkursförvaltningens administration till en kostnad av drygt £300.000. Och vägen har varit allt annat än rak.

Efter en trevande start som ordförande, med en 18:e placering i Division 2 och en misslyckad manager i för detta West Ham-spelaren Billy Bonds började klättringen upp. Laget tog sig till final i Auto Windscreen Shield och tårögda supportrar fick till slut se sitt Millwall på Wembley, i ligan förlorade laget mot Wigan i play-offsemifinalen, men tog revansch nästa säsong då Millwall vann Division 2 i stor stil. Ständes på innerplan efter 5-0 mot Oldham i sista omgången mottog han och laget stående ovationer från fansen. Hur långt kan jag gå funderade säkert Paphitis? Och i Division 1 rullade det på. Ett ungt och hungrigt Millwall-lag gick fram som en slårtermaskin och slutade på en imponerande fjärdeplats i tabellen – utan nyförvärv och trots att skyttekung Neil Harris missade nästan hela säsongen med testikelcancer. I play-offsemifinalen åkte Millwall dock ut efter ett orättvist mål i sista minuten av Birminghams Stern John på The Den.

Det som sedan hände på och runt om Ilderton Road kunde ha inneburit slutet för Millwall FC.

”Sir Ian klargjorde mycket bestämt att han hade för

Ian Blair, hotade med att inte förnya klubbens evenemangstillstånd förutsatt att Millwall inte gick med på ett massivt åtgärdsprogram för att få tag i de som skadat hans polismän. I det ingick att införa medlemskrav med fotobevis för att få komma in på matcherna, liksom att helt sonika förbjuda bortasupportrar i en handfull så kallade högriskmatcher.

”Hans polismän låg på sjukhus och hans hästar var svårt skadade. Han var väldigt, väldigt arg och han gjorde det mycket klart för oss att han hade den makt som krävdes för att stänga igen klubben.”

Paphitis gick med på polisens krav, och det är tveksamt om det ens fanns något alternativ – men för det har fansen aldrig förlåtit honom.

London tapetserades med bilder på misstänkta Millwall-huliganer, antalet poliser och matchvårdar mer än fördubblades, publiken däremot – uteblev. Redan till nästa säsong var antalet åskådare 35% färre än föregående säsong och klubben blödde ekonomiskt. Men framförallt så var det förtroende Paphitis arbetat så hårt för att bygga upp raserat.

”Det var ett oerhört svårt och resurskrävande arbete att bygga upp förtroendet i samhället, hos polis och hos myndigheter igen efter det. Ingen ville ha med oss att göra.”

Säsongen 2002/03 blev ett mellanår. Millwall slutade på 9:e plats, större delen av arenan gapade tom och stämningen var som bortbläst.

Kommande säsong lättades säkerhetsrestriktionerna något men många supportrar kände sig fortfarande överkörda av sin egen klubb och bojkottade matcherna. Dessutom brottades Paphitis med problem internt. I premiären förlorade laget med 0-6 hemma mot Rotherham i vad som åtminstone inofficiellt beskrevs som en protest mot klubbledningen för uteblivna bonusar och ej förlängda kontrakt. Klubben skakade i fogarna. Paphitis lösning blev att sparka lagets framgångsrika manager Mark McGhee och ersätta honom med spelarnas val – Dennis Wise. På så sätt lurade han spelarna till att tro att dom hade makten, och det skulle

”Först och främst har det handlat om att täcka alla upp för alla utgifter. Först efter det kan man börja arbeta med att knyta till sig de ledare och spelare som kan lyfta klubben till att bli något att räkna med.”

Reg Burr, också en gammal Millwall-ordförande, som för några veckor sedan lämnade styrelsen med buller och bång menar dock att Paphitis nu lämnar klubben i en sämre finansiell status än när han tog över för sju år sedan. Paphitis svar på detta utspel blev att portförbjuda den 82 år gamla Burr från direktörsloungen och hedersläktaren på The Den.

Paphitis har aldrig varit bra på att ta emot kritik. Men

nivå, konstigare än så var det egentligen inte.”

dröja innan Wise vågade sätta sig upp mot mannen som betalade honom två lukrativa kontrakt i veckan.

Managerbytet fick önskad effekt. Visserligen slarvade man bort en fin ligaplacering under våren, men det hade fansen allt överseende i världen med för söndagen den 4 april 2004 sköt Tim Cahill deras älskade Millwall till klubbens första FA-cupfinal någonsin!

Resten är, som dom säger, historia.

Paphitis, som nyligen placerades som Storbritanniens 321:a rikaste man i en tidning, har som affärsidé att köpa upp konkurshotade företag för en billig penning, göra dem vinstdrivande och sedan sälja dem med god förtjänst. Hans två flaggskepp är Rymans som säljer kontorsmaterial och La Senza om gör damunderkläder. Men till skillnad från dessa företag har Millwall knappast ökat på hans ekonomiska status.

”Det har aldrig handlat om att tjäna pengar för mig. Jag tror inte att det är det att driva en fotbollsklubb handlar om. Jag ville få min lokala klubb att överleva, jag ville se laget slåss på högsta nivå, konstigare än så var det inte.”

Millwall-supportrarna har alltid anklagat grekcyprotien för att vara snål och inte tillföra eget kapital i klubben. I en radiointervju med BBC London säger Paphitis att han tror sig under en sjuårsperiod tillfört drygt £8 miljoner – drygt 110 miljoner kronor – i det allt som oftast svarta hålet. Huruvida detta verkligen stämmer lär vi aldrig få reda på.

genom åren har han gått från att bemöta varje kommentar med ett pressmeddelande till att vända andra kinden till.

”Jag är faktiskt stolt över vad den här klubben har gått igenom sedan jag kom hit, och över var vi är idag. Jag har tvingats ta en del tuffa och oönskade beslut, men har sett dem gå igenom. Vissa delar av publiken har inte varit nöjda över detta. Men vi var tvungna att göra oss av med dem som tyckte det var roligare med våld än att se på Millwall. Min åsikt är att dessa ändå inte är äkta fotbollsfans.”

Fakta är att under Paphitis tid i Millwall har klubbens aktier minskat i värde till att idag i princip inte vara värda någonting alls, han har bevisligen ljugit om spelarförsäljningar, han har infört medlemstväng, gjort sig ovän med supportrarna och portat fans som följt klubben i 50 års tid för triviala saker som att de svurit på matcherna.

Fakta är att under Paphitis tid i Millwall har klubben vunnit Division 2, spelat två play-offsemifinaler, besegrat West Ham två gånger, spelat på Wembley, gått till final i FA-cupen och spelat i Europa för första gången någonsin.

Detta är fakta.

Theo, tack för... well, jag antar att det är upp till var och en att bestämma vad man vill minnas honom för.

Paphitis alla Millwall-tränare: Dennis Wise/Ray Wilkins (2003-05), Mark McGhee (2000-03), Steve Gritt (2000), Keith Stevens/Alan McLeary (1998-00), Billy Bonds (1997-98)

till sist

Nästa säsong, då jävlar...

Av de sex topplagen besegrade vi alla förutom Wigan minst en gång. Däremot lyckades vi förlora mot Rotherham Utd, Brighton och Crewe. Fakta är att Millwall säsongen 2004/05 släppte in totalt 16 mål under de sista 10 minuterna.

Frågar du Dennis Wise skyller han säkert på bristen av finansiella medel till nyförvärv. Frågar du vissa supportrar säger dom dålig coachning och underpresterande spelare. En journalist kanske tycker skador förstörde säsongen.

Här har vi listat några av de största bottenappen från säsongen – och tyvärr fanns det en del att välja på. Men vi tycker att dessa är rätt typiska för det Millwall vi fått se. Det var i dessa matcher som man kastade bort säsongen!

19 september 2004, The Den

MILLWALL-WATFORD 0-2 (0-0)

Mitt emellan matcherna mot ungerska Ferencvaros i UEFA-cupen kom Watford på besök och troligtvis hade något av juniorlagen svarat för en bättre insats än Millwalls A-lag. Mentalt var grabbarna redan i Budapest och den här matchen tycktes mest som något nödvändigt ont att ta sig förbi utan att slita ut sig eller riskera bli skadad. I mitten av andra halvlek när Watford försäkrat sig om att Millwall inte tänkte bjuda mer motstånd punkterade dom matchen med två snabba mål.

4 december 2004, The Den

MILLWALL-SHEFFIELD UNITED 1-2 (1-0)

I spelartunneln på väg ut till andra halvlek drabbade lagkapten Kevin Muscat samman med gästernas målvakt Paddy Kenny och båda blev utvisade innan de ens kommit ut på gräsmattan. The Blades, som rest till London utan reservmålvakt, tvingades ställa en utspelare mellan stolparna men då Millwall inte lyckades skjuta ett enda skott på mål under matchens sista 45 minuter kunde Sheffield-klubben ändå vända underläge till seger.

3 januari 2005, The Den

MILLWALL-ROTHERHAM 1-2 (1-0)

Tabelljumbon Rotherham Utd hade bara vunnit 2 av 27 matcher och hade 11 poäng upp till säker mark inför mötet med Millwall. Hemmalaget, utan avstängda anfallsduon Danny Dichio och Barry Hayles, såg länge ut att gå mot segern men Rotherham ville annat, till skillnad från Millwall som inte tycktes vilja någonting alls. The Millers slutade sedermera givetvis tvärsist i tabellen med mer än 40 poäng upp till Millwall...

12 februari 2005, Priestfield Stadium

GILLINGHAM-MILLWALL 0-0 (0-0)

Det var kanske inte så mycket resultatet, utan snarare det sätt laget genomförde matchen på som retade upp supportrarna. Ingen kamp, ingen vilja och inga målchanser var vad de tillresta fansen bjöds på. Lagets spelande manager Dennis Wise, uttagen i truppen, brydde sig inte ens om att byta om enligt rapporterna.

26 februari 2005, Withdean Stadium

BRIGHTON & HOVE ALBION-MILLWALL 1-0 (0-0)

Regn, snålbläst och övertidsförlust! Ett skadedrabbat Millwall med sammanlagt sju spelare födda 1984 eller senare på planen försvarade sig klokt i 90 minuter, bara för att på övertid få kollektivt hjärnsläpp och plötsligt satsa fullt framåt när Ben May byttes in - vilket förstas resulterade i ett baklängesmål.

5 april 2005, Madejski Stadium

READING-MILLWALL 2-1 (0-1)

En seger var ett måste för att hålla Millwalls play-off drömmar vid liv, en förlust däremot skulle i det närmsta vara det samma som 'tack och hej'. Och det hela började lovande när Danny Dichio gav Millwall ledningen efter 38 minuters spel. Men som så många gånger förr valde Wise att backa hem och gå över till 4-5-1 genom att helt enkelt plocka ut de få offensiva spelare vi faktiskt förfogar över, och som så många gånger förr straffade det sig. Och nej, det är ingen tillfällighet att Millwall släppt in 16 mål under matchernas 10 sista minuter.

Håll med om att det hade sett lite roligt ut om vi hade ritat dit en handväska i Livermores högra hand?

poäng upp till säker mark inför

Football League Championship 2004/05

LEAGUE CHAMPIONSHIP TABLE

	HOME				AWAY				GD	P	ATTENDANCE			TOPSCORERS			SHOOTING		DISC				
	46	16	4	3	45-21	13	3	7			31-20	35	94	Stadium of Light	AV	A/C	Marcus Stewart	G	GPG	ON	OFF	F	Y
01 Sunderland	46	16	4	3	45-21	13	3	7	31-20	35	94	Stadium of Light	28,821	60%	Marcus Stewart	16	0.37	305	240	640	73	2	4
02 Wigan	46	13	5	5	42-15	12	7	4	37-20	44	87	JJB Stadium	11,563	46%	Nathan Ellington	24	0.53	339	298	575	47	1	3
03 Ipswich	46	17	3	3	53-26	7	10	6	32-30	29	85	Portman Road	25,651	86%	Darren Bent	19	0.42	369	239	579	55	1	3
04 Derby	46	10	7	6	38-30	12	3	8	33-30	11	76	Pride Park	25,219	75%	Grzegorz Rasiak	16	0.42	313	239	530	56	3	7
05 Preston	46	14	7	2	44-22	7	5	11	23-36	9	75	Deepdale	13,889	67%	Richard Creswell	16	0.35	271	202	654	66	4	4
06 West Ham	46	12	5	6	36-24	9	5	9	30-32	10	73	Upton Park	27,403	78%	Teddy Sheringham	20	0.61	239	223	539	64	6	3
07 Reading	46	13	7	3	33-15	6	6	11	18-29	7	70	Madejski	17,169	71%	Dave Kitson	19	0.51	218	205	538	41	0	1
08 Sheff Utd	46	9	7	7	28-23	9	6	8	29-33	1	67	Bramall Lane	19,591	63%	Andy Gray	15	0.35	300	229	549	51	5	3
09 Wolves	46	9	11	3	40-26	6	10	7	32-33	13	66	Molineux	26,620	91%	Kenny Miller	19	0.43	273	238	525	54	2	8
10 Millwall	46	12	5	6	33-22	6	7	10	18-23	6	66	The Den	11,656	58%	Barry Hayles	12	0.38	191	187	681	81	8	5
11 QPR	46	10	7	6	32-26	7	4	12	22-32	-4	62	Loftus Road	16,056	84%	Paul Furlong	18	0.45	218	205	700	69	5	5
12 Stoke	46	11	2	10	22-18	6	8	9	14-20	-2	61	Britannia	16,455	59%	Gifton Noel-Williams	13	0.28	217	210	606	79	6	3
13 Burnley	46	10	7	6	26-19	5	8	10	12-20	-1	60	Turf Moor	12,468	55%	Ade Akinbiyi	4	0.40	170	172	572	71	5	3
14 Leeds	46	7	10	6	28-26	7	8	8	21-26	-3	60	Elland Road	29,207	73%	David Healy	7	0.24	255	238	627	82	7	7
15 Leicester	46	8	7	24-20	4	13	6	25-26	3	57	Walkers Stadium	24,137	74%	David Connelly	13	0.30	285	217	744	78	8	2	
16 Cardiff	46	10	4	9	24-19	3	11	9	24-32	-3	54	Ninian Park	12,976	65%	Peter Thorne	12	0.39	255	238	555	50	4	3
17 Plymouth	46	9	8	6	31-23	5	3	15	21-41	-12	53	Home Park	16,420	82%	Paul Wotton	12	0.30	283	254	572	59	3	5
18 Watford	46	5	10	8	25-25	7	6	10	27-34	-7	52	Vicarage Road	14,298	69%	Heidar Helguson	16	0.41	230	225	623	60	2	2
19 Coventry	46	8	7	8	32-28	5	6	12	29-45	-12	52	Highfield	16,048	70%	Gary McSheffrey	12	0.32	271	202	583	58	3	5
20 Brighton	46	7	7	9	24-29	6	5	12	16-36	-25	51	Withdean	6,426	92%	Adam Virgo	8	0.22	179	164	619	62	6	5
21 Crewe	46	6	8	9	37-38	6	6	11	29-48	-20	50	Gresty Road	7,401	73%	Steve Jones	10	0.28	204	177	418	25	1	3
22 Gillingham	46	10	6	7	22-23	2	8	13	23-43	-21	50	Priestfield	8,528	80%	Darius Henderson	9	0.28	215	185	615	68	3	5
23 Nottm Forest	46	7	10	6	26-28	2	7	14	16-38	-24	44	City Ground	23,565	77%	Gareth Taylor	7	0.19	239	225	634	87	8	6
24 Rotherham	46	2	7	14	17-34	3	7	13	18-35	-34	29	Millmoor	6,289	65%	Martin Butler	6	0.29	197	177	586	69	1	7

HOME - home statistics, AWAY - away statistics, GD - goal difference, P - points, AV - average attendance, A/C - average gate as percent of capacity, G - goals, GPG - games per goal, ON - on target, OFF - off target, F - fouls committed, Y - yellow cards, R - red cards, P - penalties conceded

mfcshop.co.uk | rea på Millwall-souvenirer, nu!

NR 1 / SLUT

NR 2 / SLUT

NR 3 / SLUT

NR 4 / PRIS: 20 KR
INKL. PORTO